

Robert Faurisson

Victoriile revizionismului

CONFERINȚĂ REVIZIONISTĂ INTERNAȚIONALĂ

TEHERAN 2006

În zilele de 11 și 12 decembrie 2006, capitala Iranului a găzduit o importantă Conferință științifică internațională consacrată studiului critic al așa numitului holocaust. Conferința a reunit istorici oficiali și neoficiali, cercetători științifici, universitari, ziariști, politicieni și alți specialiști ce se consideră "revizionisti". Revizionismul nu este o ideologie, nici o religie sau doctrină filosofică, ci o metodă critică de cercetare, aplicabilă în orice domeniu al cunoașterii. Consacrată problematicei holocaustice, Conferința de la Teheran a reunit personalități din 34 de țări ale lumii, printre care numeroși profesori universitari, ziariști, cercetători științifici, între care fostul profesor de la Sorbona și de la Universitatea din Lyon (II), temutul de unii și adoratul de alții Robert Faurisson, figura cea mai proeminentă printre revizionistii contemporani.

Textul ce urmează este rezumatul comunicării științifice prezentate de profesorul Robert Faurisson. Traducerea și adaptarea aparține Librăriei Românești Antitotalitare din Paris, care și-a făcut o vocație din a ține legătura cu mișcarea de idei revizionistă, atât pe planul strict al istoriei cât și pe alte planuri ale cunoașterii.

Născut în 1929, Robert Faurisson este fiul unui tată francez și al unei mame scoțiene. Și-a început cariera ca profesor de limbi clasice și moderne (greacă, latină, franceză, engleză, germană). S-a specializat în analiza de texte literare franceze moderne și contemporane, în critica de texte și documente istorice. Din cauza ideilor sale cu privire la anumite aspecte ale celui de al II-lea Război Mondial i s-a interzis orice contact cu învățământul, cu lumea studentescă. Presa, radioul și televiziunea îl calomniază fără să îi acorde cuvenitul drept la

replică. A fost condamnat de mai multe ori pentru ideile sale, fără să fie întemnițat vreodată. Pedepsele s-au redus la închisoare cu suspendare și la usturătoare amenzi penale (zeci de mii de euro), care l-au adus la sapă de lemn. De peste 25 de ani, cea mai mare parte din salariu sau din pensie îi este reținută pentru plata amenzilor, la care este condamnat cu regularitate pentru ideile și scrierile sale. A publicat numeroase studii și articole pe marginea irealității, a imposibilității tehnice a “camerelor de gazare”. Opera sa capitală este intitulată *Scrieri revizioniste* (4 volume, peste 2000 de pagini).

Pentru buna înțelegere a traducerii ce urmează, reamintim că la Nuremberg, tribunalul celor patru dușmani-învingători ai Germaniei au acuzat învinșii de :

1) a fi ordonat și planificat exterminarea fizică a tuturor evreilor și jidanilor din Europa ¹;

2) de a fi pus la punct, în acest scop, și de a fi utilizat arme de ucidere la scară industrială, numite “camere de gazare” ;

3) de a fi provocat, cu ajutorul acestor arme, dar și prin alte mijloace, moartea a șase milioane de evrei și de jidani.

Această triplă acuzație este repetată în mod ritual de peste 60 de ani de majoritatea ziarelor de mare tiraj din lume, de o mulțime de cărți și manuale de istorie, fără ca adevărul ei să fi fost dovedit vreodată. Din această cauză, încă din 1980, profesorul Faurisson a concluzionat că :

¹¹ Termenii de “evreu” și de “jidani” nu sunt sinonimi, nu au un conținut identic, sunt complet diferiți. Ei nu se raportează unul la celălalt ca partea la întreg, cazul, de exemplu, al termenilor de “moldovean” sau “oltean”, în raport cu noțiunea mai generală de “român”. Amintim vocația nomado-migratoare a anumitor popoare, între care vechii evrei, desemnați de francezi prin termenul de “hébreux”. După ultima distrugere a Ierusalimului, a oricărei forme de viață statală evreiască (anul 70, după Cristos), vechii “hébreux” au emigrat către apus, urmând cele două maluri ale Mediteranei până la Atlantic, la Vest, respectiv Avignon, Genova, Veneția, Salonic la Nord. Tribul lui Iuda, care era cel mai numeros, a emigrat către Nord, traversând Asia Mică, ajungând prin părțile Ucrainei, Bielorusiei și Poloniei de azi. Iudeii, de unde aveau să apară, în diverse limbi, termeni ca “jidani”, “jîdov”, “jidov”, “jid”, “iuden”, “jews” au reușit, în secolul al VIII-lea, să convertească întregul popor khazar la mozaism. Scurtă vreme după această conversiune religioasă a unui întreg popor, khazarii au format un întins imperiu, din părțile Ucrainei de azi până către Marea Caspică. Imperiul iudeo-khazar avea să se prăbușească în fața irezistibilei ofensive tătare din secolul al XIII-lea, locuitorii lui emigrând către Nord și Nord-Est, traversând teritoriile poloneze și germane până în Belgia, Olanda și nordul Franței de azi. Urmașii vechilor “hébreux” sunt cunoscuți și sub numele de “sefarzi”, cei ai iudeo-khazarilor sub numele de “askenazi”. Coborâtori din vechii “hébreux”, sefarzii mai sunt numiți încă, cu mai mult sau mai puțină dreptate, “evrei”. Vechii iudei și-au zis din totdeauna “iudei”. Nici ei înșiși nici alții nu i-au numit “evrei” sau “hébreux”. Cel mult din greșală. O greșală pe care o facem adesea, care nu are nimic grav în ea. Greșala însă este mult mai mică, practic inexistentă, dacă îi numim “jidani” pe toții actualii adepți ai religiei mozaice, deși poate unii sunt descendenți ai vechilor “hébreux”, dispăruți de aproape 2000 de ani. Limba ebraică a putut fi “reînviată”, așa cum, se pretinde. Coborâtorii din vechii iudei, respectiv khazarii iudaizați au putut învăța o limbă absolut nouă pentru ei, despre care se pretinde că ar fi vechea ebraică. Poate că da, poate că nu ! In ce ne privește, de ce nu am acorda aceeași încredere celor care, nu cu mai puțină dreptate, pretind că limba română ar fi nu o limbă “latină” ci, de fapt, una “proto-latină”... Presupunând însă că strănepoții vechilor iudei sau ai khazarilor au învățat cu adevărat limba ebraică, rezultă oare de aici că au devenit prin aceasta “evrei” sau “hébreux” ? Nu toți cei ce vorbesc nemțește sunt nemți, nu toți cei ce vorbesc românește sunt români, cu atât mai puțin daci ! Rezultă de aici că părinții și bunicii noștri aveau dreptate să-i numească jidani pe toți adepții religiei mozaice, chiar dacă, în mod excepțional, unii dintre ei ar fi putut fi “evrei” ! De unde însă atâția evrei ? Khazarii însă, acest al XIII-lea trib, cum îi numește Arthur Koestler, au fost și sunt relativ numeroși. Toată lumea i-a numit “jidani”, ei înșiși și-au zis din totdeauna “jidani”. De ce să le schimbăm numele tocmai astăzi ? Nu avem nici un motiv să ne stălcim frumoasa noastră limbă strămoșească, nici să falsificăm realitatea, cum le-ar place unora.

“Pretinsele camere de gazare germane și pretinsul holocaust constituie una și aceeași minciună istorică, ce a făcut posibilă o gigantică escrocherie politico-financiară, ai cărei principali beneficiari sunt statul Israel și sionismul internațional și ale cărei principale victime sunt poporul german (fără conducătorii lui actuali) și poporul palestinian în întregul lui”.

Profesorul Faurisson menține în întregime concluzia la care a ajuns în urmă cu 30 de ani. În cei peste 60 de ani de la sfârșitul războiului, începând cu francezii Maurice Bardeche și Paul Rassinier, revizionistii au acumulat o impresionantă serie de victorii științifice contra adversarilor lor, partizani ai tezei exterminacioniste, numiți, din această cauză, exterminacioniști. Comunicarea științifică a profesorului Faurisson evidențiază 20 din aceste prestigioase victorii revizioniste, contra tezei exterminacioniste, obținute începând cu anul 1951.

Revizionismul nu se referă la nici un fel de frontiere. El nu este o ideologie, nici religie sau doctrină ci o metodă de cercetare, inspirată de nevoia corectitudinii, a verificării scrupuloase a oricărei afirmații în materie de istorie. Imprejurările din a doua jumătate a secolului al XX-lea au făcut din revizionismul istoric marea aventură intelectuală a epocii postbelice. Când Occidentul a înțeles natura minciunii comuniste și escrocheria marxisto-leninistă-stalinistă, gulagul iudeo-bolșevico-sclavagist, inaugurat în 1917, s-a prăbușit. Când foștii prizonieri politici din monstruosul sistem sclavagist al Gulagului iudeo-comunist vor înțelege că cele pe care le-au traversat ei nu epuizează răul din lumea contemporană, că există încă un Gulag, ***Gulag-caviar din Occident***, omenirea va depăși criza deschisă de războiul civil european, început în 1914, continuat cu perioada culminantă dintre 1939 și 1945, război civil neîncheiat încă în momentul de față. Când minciuna comunistă a fost demascată în ochii oamenilor simpli din Occident, ce își făceau anumite iluzii, comunismul s-a prăbușit. A venit rândul oamenilor simpli din ***Gulag-burților-goale*** să înțeleagă că ***Gulag-caviar*** sau ***Gulag-burților-pline este tot Gulag***. Cine înțelege acest lucru traduce în problematica zilelor noastre ideea lui Cristos că omul nu trăiește numai cu pâine ci și cu orice cuvânt care vine de la Dumnezeu... Adevărata “pâine”, a omului împlinit, nu este aceea cu care ne hrănim hoitul, ci aceea cu care ne hrănim spiritul. Adevărul este mai “pâine” decât orice pâine ! Să fie povestea “camerelor de gazare” un astfel de adevăr ? Vor deveni oare aberantele “mărturii” despre imposibilele, incredibilele “camere de gazare” pâinea spirituală cu care-și vor hrăni spiritele generațiile de după noi ?

Înainte de a răspunde la această capitală întrebare, să vedem, mai de aproape, în ce constă opinia profesorului Faurisson cu privire la minciuna sau mitul istoric al “camerelor de gazare”. Nu cumva din această cauză eminentul profesor a fost ținta mai multor atacuri teroriste semnate de milițiile și polițiile israeliene clandestine ce funcționează în toate țările sau “barăcile” Gulagului-caviar ? Să nu prezinte întrebarea aceasta nici o importanță pentru noi, acum, când am fost invitați și primiți, în sfârșit, cu o scobitoare-n mână, în baraca occidentală a icre negre cât lubenița, în Gulag-caviar ?

Înainte de a răspunde, să-l ascultăm pe profesorul Faurisson, omul pe care Europa, America, cancelariile occidentale și alte minți de neprihănite fecioare îl consideră dușmanul-numărul-unu al popoarelor, vinovatul de cea mai teribilă crimă care poate să existe : crima de gândire !

1. Avertisment

Comunicarea mea se intitulează « Victoriile revizionismului » și nu « Istoria revizionismului » sau « Argumente în favoarea tezei revizioniste ». Este vorba de victoriile sau succesele noastre, de infrângerile pe care adversarii noștri au fost nevoiți să le suporte, să le accepte, în mod explicit sau implicit. Să nu-mi cereți menționarea sistematică a autorilor, operelor și argumentelor revizioniste, Dacă cineva mi-ar cere să-i recomand o lectură sintetică revizionistă, l-aș sfătui să citească *Cacialmaua Secolului XX*, publicată în 1976 de către Arthur Butz (*The Hoax of the Twentieth Century / The Case Against the Presumed Extermination of European Jewry*). Cartea lui Butz este magistrală. În cei peste 30 de ani de la publicarea ei, nimeni nu i-a putut reproșa vreo inexactitate. Ediția pe care o recomand cu deosebire este cea din 2003, care prezintă avantajul câtorva adăugiri în raport cu cele anterioare. Recomand, de asemenea, remarcabilul raport de expertiză tehnică al lui Fred Leuchter (*An Engineering Report on the Alleged Execution Gas Chambers at Auschwitz, Birkenau, and Majdanek, Poland*). Cu aceeași tărie amintesc *Lectures on the Holocaust / Controversial Issues Cross Examined*, (Theses and Dissertations Press, PO Box 257768, Chicago, IL 60625, USA, 2005), fără să mai pomenesc cele peste 30 de volume sub titlul *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, sau revista sa *The Revisionist* și alte titluri încă ce fac din opera lui Germar Rudolf un formidabil monument științific. În aceeași ordine de idei se situează excelentul studiu al avocatei canadiene Barbara Kulaszka, *Did Six Million Really Die ? / Report of the Evidence in the Canadian « False News » Trial of Ernst Zündel, 1988*, publicat în 1992. Argumentele Barbarei Kulaszka în cadrul proceselor intentate lui Ernst Zündel (Toronto, 1985 și 1988) au însemnat o adevărată *Berezină* pentru istoricii mercenari, în primul rând pentru campionul acestora, Raul Hilberg. Alte studii importante au fost semnate de germanii Wilhelm Stäglich și Udo Walendy, italianul Carlo Mattogno, spaniolul Enrique Aynat Eknes, elvețianul Jürgen Graf și încă vreo zece-cincisprezece autori din diverse țări, fără să mai socotim cele 97 de numere *The Journal of Historical Review* (1980-2002), datorate în mare parte lui Mark Weber, o comoară de informații sub toate aspectele cercetării revizioniste fundamentale.

Holocaustul constituie astăzi unica "religie-idolatrie" oficială a Occidentului, idolatrie sterilizantă, ucigătoare. Milioanele de inocenți sunt manipulate prin procedee grosolane : munți de ochelari, smocuri de păr, ace, brice, carice și floace sintetice, kilometri de încălțări și sarsanale prezentate drept sfinte moaște ale preinșilor « gazați ». Nu mai vorbim de folosirea abuzivă a documentelor, falsificarea și interpretarea aberantă a petecelor de hârtie, ceremoniile-spectacol de îndoctrinare holocaustofanică amintind grotescul cravatelor roșii pe ruinele Doftanei, sfințite de roșul sângelui clasei muncitoare ... Zecile, sutele și miile de autobuze în pelerinaj la Auschwitz și alte pretinse locuri sfinte ale mucenicilor holocaustici de stânga, dreapta și extremul centru-zero-tăiat la care doar Petrache Lupu, gângavul din Maglavid, aspirase cândva, prin anii treizeci...

Președintele Ahmadinejad a pus punctul pe I arătând că pretinsul Holocaust jidănesc este un mit, o credință bazată pe superstiții docte, ignoranță sistematic fabricată, ingenios teleghidată. În Franța, oricine este liber să strige în gura mare că nu crede în Dumnezeu. Nimeni însă nu poate afirma nepedepsit că nu crede în Holocaust, că are eventual anumite rezerve, îndoieli. Interdicția este formală, instituită prin lege, încă din anul 1990. Potrivit acestei legi scelerate, cel ce refuză să creadă bazaconiile holocaustice riscă o pedeapsă cu închisoarea de până la un an și o amendă de 45 000 de euro, care adesea se dublează prin plata cheltuielilor de judecată, a anumitor despăgubiri pentru diversele asociații de milogi și paraziți holocaustici. Jurisprudența franceză precizează că furșeta de condamnări se aplică chiar și atunci când contestarea se prezintă sub o formă dubitativă sau indirectă (*Codul penal francez*, Dalloz, Paris 2006, p. 2059). Franța de astăzi nu are decât un singur și unic mit oficial, acela al Holocaustului, o singură blasfemie, ultragiul holocaustic. (...).

Odată în plus, la 11 iulie 2006, am fost "judecat" pe baza acestei legi speciale. Președintele tribunalului ce se pregătea să mă judece (foartele oarecare Nicolas Bonnal), tocmai absolvise un stagiul super-post-universitar, de pregătire în vederea combaterii revizionismului istoric. Stagiul post-universitar fusese organizat de Centrul Simon Wiesenthal din Paris, sub egida Sovietului Reprezentativ al Instituțiilor Jidovești din Franța, un fel de Super-Academie "Ștefan Gheorghiu"... Într-un comunicat triumfal intitulat « Sovietul Reprezentativ al Instituțiilor Jidovești participă activ la instruirea magistraților europeni », această instituție jidovească a cărei putere politică este exorbitantă, nu s-a sfiit să se laude cu judecătorul Nicolas Bonnal, unul dintre cei mai eminenți printre eminențele spoite ale respectivei academii mafioate jidovești². Culmea Justiției ce s-a văzut vreodată în vreun tribunal, fie el chiar din galaxia Nuremberg s-a produs atunci când procurăreasa Republicii Franceze, o jidoavcă pe nume Anne de Fontette, perorând în numele unui Stat laic, a invocat "răzbunarea lui Yahvé, protectorul poporului său, cel ales", contra "buzelor false" ale profesorului Faurisson, vinovat de a fi acordat un interviu telefonic cu caracter revizionist postului iranian de radio-televiziune Sahar¹.

2. Concluziile investigațiilor revizioniste

La vremea respectivă, Germania național-socialistă și-a propus și a militat pentru izgonirea jidanilor din Europa, nu pentru exterminarea lor. Soluția finală a problemei jidovești, despre care vorbeau nemții, era de natură teritorială, nu exterminționistă. Cei ce caută astăzi soluția finală a problemei șomerilor, nu au în vedere exterminarea fizică a acestora. În Germania național-socialistă au existat lagăre de concentrare, organizate pe principiul auto-gospodăriei socialiste. "Lagăre de exterminare" nu au existat. Acestea de pe urmă sunt invenția propagandei sovieto-americane și englezești de război total, permanent, declarat sau nu ! Lagărele de concentrare germane au reprezentat o remarcabilă încercare de depășire a utopiilor vizionare de tip falanster. Prin intenția lor, prin convingerea probabil sinceră că oamenii se pot împlini prin muncă, ele se încadrează în sensul larg și naiv al viziunii falansterelor lui Charles Fourier. Spre

² . Cf. http://www.crif.org/page=articles_display/detail&aid=7222&artyd=2&stinfo=297.376.1467>).

deosebire de acestea, sau de cele evreiești, tip "chibuț" sau "mehav", falansterile germane de concentrare s-au dovedit economiceste viabile. Ele nu pot fi comparate decât prin abuz cu Gulagul sovietic, cu Canalul Dunăre-Marea Neagră, cu lagărele americane de azi (unele chiar pe teritoriul României, se pare), toate înconjurate de un secret absolut. Lagărele sau falansterile germane de concentrare erau deschise publicului, precum muzeele. Nemții nu aveau nimic de ascuns. Ei se lăudau cu falnsterile lor, sperau să îi facă pe deținuți mai buni la modul relativ, din punctul de vedere german. Nu din punctul de vedere omenirii progresiste și al adevăratei istorii, precum năzuia Gulagul sovietic al burților goale, nici din punctul de vedere al globalizării mondialiste, după cum aspiră Gulagul-caviar al burților ghiftuite. Lagărele lor erau organizate pe sistemul cetăților-stat din Grecia antică. Fiecare lagăr era un fel de republică utopică (cu monedă proprie !) în care se lucra nu numai din greu și cu lopata, ci și în laboratoare sau uzine, în grădini de zarzavat, precum în chibuțurile israeliene, în spitale, creșe, grădinițe, școli... Oare așa stăteau lucrurile și în Gulagul sovietic, la Aiud, Canal sau Gherla ? Dar la Guantanamo, în Cuba, ca să nu vorbim despre presupusele lagăre secrete americane de la Kogălniceanu sau din Munții Apuseni care, dacă într-adevăr există, nu pot fi decât democrate, consacrate binelui și fericirii depline a unor irakieni, afgani, iranieni, sirieni, coreeni insuficient lămuriți cu privire la intențiile îngerești ale forțelor armate americane.

În lagărele lor de concentrare, nemții s-au confruntat cu probleme dificile din punct de vedere sanitar, mai ales cu epidemiile de tifos. Combaterea acestora se făcea prin măsuri drastice de igienă corporală, igiena spațiilor de locuit și de muncă. Dezinfectarea sistematică a hainelor și a altor obiecte avea loc în camere de dezinfecție special construite, ce utilizau un insecticid numit "**Zyclon B**", pe bază de acid cianhidric. Nemții nu au construit și nu au avut în dotare "camere de gazare pentru ucis oameni", nici "camioane de gazare" destinate aceluiași scop, potrivit afirmațiilor nedovedite ale inamicilor lor, rămași din păcate inamici până în ziua de azi. Inamici ai adevărului, căci răzoiul s-a terminat de peste 60 de ni !

De asemenea, nemții au construit și au utilizat în mod curent crematorii pentru incinerarea cadavrelor, nu pentru ardererea de vii a inamicilor lor. Toate orașele de mărime medie dispun de crematorii umane, lucrul fiind cât se poate de firesc și într-un lagăr de concentrare. După război, fotografiile prezentând așa-numitele "atrocități naziste" ne arată fie bolnavi, fie muribunzi, fie morți de-a binelea, nu oameni uciși deliberat de cineva, printr-un procedeu sau altul. Din cauza blocadei aliate, a bombardamentelor de teroare zi și noapte, a apocalipsului trăit de Germania la sfârșitul celor șase ani de război, foametea, lipsurile de tot felul, epidemiile, tifosul în special, au devastat întreaga Germanie, mai ales partea de Vest, în care s-a refugiat populația, armata și deținuții din partea de Est, cucerită de trupele sovietice. Lagărele de concentrare din partea de Vest nu au putut face față afluxului noilor veniți. Nu erau prevăzute paturi, nici alimente, nici zyclonul B, fără de care protecția contra tifosului era dificilă.

Bombardamentele "pașnice" efectuate de occidentali la Belgrad, în fosta Iugoslavie, nu trebuiesc uitate. Germania a suferit astfel de bombardamente vreme de trei din cei șase ani de război, majoritatea orașelor nemțești fiind distruse în proporție de peste 90%. Războaiele prin bombardamente de teroare antrenează suferința generală, mai ales a populației civile, lipsită de apărare. În

cadrul conflictului ce i-a opus Germaniei între 1933 și 1945, jidanii au suferit și ei. Mult mai puțin însă decât ar vrea ei să ne facă să credem ! Nemții i-au tratat ca pe o minoritate ostilă și periculoasă, lucru de înțeles. Din cauza războiului, autoritățile germane au fost nevoite să ia măsuri din ce în ce mai coercitive contra jidanilor, atât pe plan polițienesc cât și pe acela al securității militare. În anumite cazuri, măsurile coercitive au fost duse până la internarea în lagăre de concentrare, unele cu regim de muncă silnică. Unii jidani au fost executați din cauza sabotajelor, alții pentru spionaj sau terorism în cadrul luptelor de partizani favorabili sovietelor sau anglo-americanilor. Nimeni nu a fost executat din motive rasiale, nici un jidan nu a fost ucis pentru faptul că era jidan. Hitler nu a ordonat și nu a permis uciderea nimănui pentru simplul fapt al apartenenței la o anumită rasă sau religie. Cât privește cifra de șase milioane, aceasta este o pură invenție, care nu a putut fi justificată, în ciuda eforturilor institutului Yad Vashem din Ierusalim.

În legătură cu teribilele acuzații pe care câștigătorii ultimului Război mondial le-au adus contra Germaniei învinse, cercetătorii revizionişti au formulat următoarele cereri :

- 1). Arătați-ne un document, dacă se poate mai multe documente care, din punctul Dv de vedere, dovedește că Hitler sau un alt conducător național-socialist a planificat și ordonat exterminarea fizică a jidanilor ;
- 2). Arătați-ne faimoasa armă de nimicire în masă, care ar fi fost, după cum pretindeți Dv, "camera de gazare". Arătați-ne măcar una, dacă se poate mai multe, la Auschwitz sau în altă parte. Dacă cumva răspundeți că nu ne puteți arăta o "cameră de gazare" întrucât nemții le-ar fi distrus pe toate, arătați-ne măcar un desen tehnic al acestor fantastice abatoare omenești, care ar fi fost chipurile distruse de germani pentru a șterge urmele crimelor lor... Explicați-ne cum a putut funcționa o astfel de fantastică armă de nimicire în masă, fără să îi ucidă inclusiv pe cei care o utilizau sau care se aflau prin preajmă ;
- 3). Explicați-ne de unde ați scos și cum ați ajuns la faimoasa cifră de șase milioane de victime jidovești.

În cei peste 60 de ani de după război, istoricii-acuzatori și istoricii-judecători, jidani sau de altă etnie, religie, naționalitate s-au dovedit incapabili să răspundă la una sau alta din aceste cereri. Argumentele revizioniste au rămas fără răspuns. Cu alte cuvinte, câștigătorii războiului i-au acuzat pe învinșii lor, fără să poată dovedi temeiul acuzațiilor lor. Câștigătorii războiului nu trebuie deci să se mire că lumea nu crede în buna lor credință. Acuzarea gratuită, fără dovezi, poartă numele de calomnie. Când prin forța armelor și a unor legi scelerate se încearcă descurajarea, intimidarea celor ce își formulează nedumerirea, dorința de a li se explica, de a înțelege, putem spune că ne aflăm în plin terorism de stat, întru totul asemănător, ba chiar mai grav decât terorismul iudeo-comunist de stat, cu care ne-am confruntat vreme de aproape o jumătate de secol.

Revizionişti au pus însă în lumină o serie de fapte reale ce arată că atât exterminarea fizică cât și existența camerelor de gazare și a celor șase milioane de victime sunt de domeniul imposibilului.

- 1). Primul din aceste fapte este că, pe toată durata războiului, milioane de jidani europeni au trăit în casele lor, printre concetățenii și vecinii lor, fără să se

ascundă de nimeni, unii lucrând în întreprinderi germane care duceau lipsă de mână de lucru. Aceste milioane de jidani nu au fost deranjate în nici un fel de autoritățile germane : credincioșii mergeau la sinagogă, copii la școala evreiescă din cartier, ziare și reviste jidovești au apărut pe toată durata războiului, Teatrul evreiesc din București nu a fost nici el închis ! Toate acestea sunt fapte ce pot fi controlate, fapte ce vorbesc de la sine. Până în ultimele luni de război, germanii s-au oferit să cadorească Alianților toți jidanii din teritoriile controlate de ei, cu condiția ca aceștia să nu îi trimită în Palestina, unde nobilul și viteazul popor arab avea destule probleme cu coloniștii ce aveau să înființeze peste câțiva ani statul Israel.

2). Un al doilea fapt, ascuns de istoricii exterminacioniști, este că în Germania nazistă, eventualele excese contra jidanilor antrenau sancțiuni din cele mai severe. Uciderea unui jidan, violarea unei jidoavce erau pedepsite prin lege. Au existat cazuri de soldați și de ofițeri germani judecați, condamnați la moarte și executați pentru astfel de fapte penale. Cu alte cuvinte, jidanii de sub administrația germană, ce au respectat legile în vigoare pentru toți pe timp de război, au fost protejați de legea germană, ca toți ceilalți cetățeni, inclusiv față de eventualele abuzuri ale armatei.

3). Al treilea fapt este un argument de natură tehnică. Pretinsele "camere de gazare" de la Auschwitz sau din alte părți, din motive fizice sau chimice evidente, sunt de neconceput. După pretinsele gaze cu acid cianhidric, a sute sau mii de oameni într-o încăpere mai mică sau mai mare, nimeni nu ar fi putut pătrunde în camerele respective, pentru a evacua cadavrele, devenite de neatins. Infectate cu acid cianhidric, acestea ar fi provocat moartea instantanee a oricărui imprudent ce s-ar fi apropiat fără grijă, cântând, mâncând sau fumând, așa cum au afirmat pretinșii martori oculari ! Gazul cianhidric aderă la orice suprafață, pătrunde în ciment, în cărămidă, este greu de ventilat. Pătrunde prin piele, viciază sângele, ucide rapid. În anumite penitenciare din Statele Unite, această substanță se utilizează pentru executarea condamnaților la moarte. Camerele de gazare americane sunt din cristal, prevăzute cu instalații de securitate și de ventilație sofisticate, ce necesită multă muncă de pregătire, mână de lucru de înaltă calificare. Cine a văzut o cameră de gazare americană și a înțeles cum funcționează aceasta, precauțiunile ce se iau în vederea executării unui singur om, știe că pretinsele "camere de gazare" de la Auschwitz, ce ar fi servit la executarea a milioane de oameni, sunt simple brașoare pentru adormit copiii...

Unii se vor întreba însă, ce se va fi întâmplat cu toți acei jidani, despre care revizionistii afirmă că nu au fost uciși, că nimeni nu le-a avut baiul. Răspunsul este sub ochii noștri, la îndemâna oricărui om de bună credință : o parte din jidanii Europei au murit, așa cum au murit milioane de ne-jidani, din cauza războiului, a epidemiilor, a foamei. O altă parte din jidanii Europei, milioane și milioane întregi, au supraviețuit războiului. Aceștia s-au învățat astfel încât, în mod abuziv, s-au numit unii pe alții "supraviețuitori", un fel de cămile scăpate, chipurile, prin urechile acului ! În 1945 existau milioane de jidani europeni "scăpați-prin-urechile-acului", ce s-au împrăștiat care pe unde și-a întărcat dracul copiii, începând cu Palestina. Este oare de conceput ca după o decizie de exterminare fizică totală a jidanilor din Europa să găsim, la sfârșitul războiului, toate aceste milioane zgomotoase de "scăpați-prin-urechile-acului" ? Milioanele de "scăpați-prin-urechile-acului" nu pot fi scăpați prin urechile acului, cum nu pot fi nici cămile ! Punct. Ar fi să credem în miracole precum uscarea Mării Roșii

în fața cetelor jidovești izgonite din Egipt. Suntem în fața unei simple și banale escrocherii jidovești. Iată de ce, încă din 1980, am rezumat astfel concluziile cercetătorilor revizionişti:

Pretinsele camere de gazare germane și pretinsul holocaust formează una și aceeași minciună istorică, care a permis o gigantică escrocherie politico-financiară, ai cărei principali beneficiari sunt statul Israel și sionismul internațional, și ale cărei principale victime sunt poporul german, fără conducătorii lui actuali, și poporul palestinian în întregul lui.

Astăzi, după mai bine de un sfert de secol, nu am nimic de adăugat, nici de retractat! Judecata de atunci nu mi-a fost inspirată de vreo simpatie sau antipatie politică, religioasă sau de altă natură. Ea se baza pe informații și fapte verificate, deja puse în lumină de Maurice Bardeche și Paul Rassinier³.

Incepând cu anul 1951, adversarii noștri atât de bogați, de puternici și de înverșunați întru combaterea revizionismului istoric pe toate căile, inclusiv terorismul intelectual și terorismul judiciar-polițienesc, s-au văzut constrânși să ne dea progresiv dreptate într-o serie întregă de probleme privind "holocaustul", atât pe plan tehnic, cât și din perspectivă științifică sau istorică. Victoriile revizionismului istoric cu privire la cel de al II-lea Război mondial sunt numeroase și importante, ele au rămas însă, din păcate, necunoscute marelui public. Guvernele și puternicii vremii, presa, instituțiile "academice" și de "învățământ" au depus mari eforturi pentru a ascunde adevărul, pentru a perpetua complexul de minciuni holocausto-nurembergiene. Se înțelege de ce: puterea lor, actuala ordine mondială se bazează pe minciuna devenită idolatrie holocaustică, în cadrul căreia poporul-ales este înălțat la rangul de popor-dumnezeu.

Nu este lucru ușor nici simplu să pui în discuție holocaustul, să dezvălui publicului larg extraordinara impostură, să demaști azilul de nebuni, bandiți și mafioți care este întreaga clasă politică a lumii postbelice, ziariștii, istoricii, universitarii, ierarhii diverselor religii, fără să mai socotim puterea ocultă a atâtor și atâtor mafio-masonerii, care vreme de peste 60 de ani au infectat lumea cu minciunile lor holocaustice. Totuși, după cum vom vedea, în ciuda terorismului intelectual, a represiunii polițienești, în ciuda linșajului judiciar practicat contra revizionismului istoric, timpul pare să joace în sensul unui deznodământ favorabil tezelor acestuia. Nu ar fi chiar pentru prima oară că adevărul sfârșește prin a triumfa în istorie.

3. Exemple de victorii revizioniste

³ . Maurice Bardeche este autorul a două cărți despre procesul de la Nuremberg : *Nurembergul, sau Pământul Făgăduinței* și *Nurembergul sau Falsificatorii de bani* (1948, 1950). Paul Rassinier este considerat părintele revizionismului istoric. Adversar al Germaniei naziste pe care a combătut-o cu arma în mână, Rassinier a fost închis în lagărele germane, despre care, după război, a publicat memorabila sa carte *Minciuna lui Ulise*. Rassinier a mai publicat o serie de cărți revizioniste, printre care *Drama Jidanilor europeni*, *Veritabilul Proces Eichmann* și altele.
<http://aaargh.com.mx/fran/livres/livres.html>

1). În 1951, jidanul Léon Poliakov, membru al delegației franceze ce s-a pretat la linșajul judiciar de la Nuremberg (1945-1946), a recunoscut că dispunem de o abundență de documente cu privire la istoria celui de al III-lea Reich, mai puțin cu privire la punctul capital și delicat al "campaniei de exterminare a jidanilor". În ce privește politica de exterminare a jidanilor, scrie Léon Poliakov, **"nu dispunem de nici un document, nici un document nu a existat, se pare, vreodată"** (*Bréviaire de la haine*, Paris, Calmann-Lévy, 1951, p 171 în ediția din 1974).

Comentariu : Léon Poliakov, fostul comisar francez al gândirii în cadrul linșajului judiciar inter-aliat de la Nuremberg, face o extraordinară concesie tezelor revizionismului istoric. Întreprinderea criminală la scară holocaustică, pe care ne-o predică istoricii exterminacioniști de peste 60 de ani, trebuia să fie concepută, ordonată, susținută și întreprinsă pe multiple planuri, lucru ce nu se putea face fără un buget, fără un personal specializat, fără o desfășurare-planificare pe etape, vreme de ani și ani, la nivel continental. Altfel nu se putea ajunge la "milioanele de victime". O astfel de întreprindere holocaustică continentală nu se putea face însă fără de urme de natură tehnică-arhitecturală, fără urme documentare, fără un ordin scris, fără nimic ! Or fi având nemții calități și defecte, ca orice popor. Față de lipsa de documente și de urme de orice fel, viziunea exterminacionisto-holocaustică-oficială a istoriei nu se poate sprijini decât pe ipoteza că nemții lucrau precum dumnezeu : **"Să fie holocaust !"** și **"A fost holocaust !"**

Léon Poliakov recunoaște că nu există și probabil nu au existat nici un fel de documente holocaustice. De vreme însă ce nu există documente, nici dovezi, presupusa crimă holocaustică nu este dovedită ! Până la proba contrară, o vom considera inexistentă. În absența oricărui document, în absența oricărei dovezi istoricul are datoria să tacă. El nu este flașnetă-megafon, nu poate vorbi fără documente, precum profeții lui Israel și toată fauna biblică ! Dacă totuși o face, se afirmă probabil ca profet, dar se compromite ca istoric. Isaia sau Eremie este un, Herodot este alta. Léon Poliakov a făcut această concesie în anul 1951. În cei 55 de ani care au trecut de atunci, numeroșii apostoli ai holocaustului, zgomotoșii dățători de lecții de civism și e morală nu au putut găsi nici ei dovezile ce-i lipseau lui Poliakov. Din când în când, într-o țară sau alta, s-au produs tentative de a ne face să credem că, în sfârșit, s-ar fi găsit o dovadă, De fiecare dată, după cum vom vedea, "dovada" trâmbițată s-a dovedit iluzorie.

2). În 1960, Martin Broszat, membru și viitor director al **Institutului de Istorie Contemporană din Munchen** a recunoscut că : **"Nici la Dachau, nici la Bergen-Belsen, nici la Buchenwald nu au fost gazați nici un fel de oameni, jidani sau nejidani"**. (*Die Zeit*, 19 august 1960, p, 16).

Comentariu : Această concesie neașteptată și inexplicabilă este semnificativă. În timpul "procesului" de la Nuremberg, singura cameră de gazare homicidă pe care acuzatorii s-au hazardat să o prezinte "tribunalului", în cadrul unui film, a fost cea de la Dachau. "Tribunalul" învingătorilor a acceptat numeroase mărturii de pretinse gazări omicide în "camerele de gazare" din cele trei lagăre menționate, despre care, în 1960, Martin Broszat recunoaște că nu au posedat niciodată așa ceva. Cu alte cuvinte, Martin Broszat recunoaște implicit că

“mărturiile”, sub jurământ, pe baza cărora “tribunalul” a judecat, condamnat și executat oameni, au fost false ! Broszat nu ne spune însă de ce alte “mărturii”, cu privire la lagăre precum Auschwitz, Maidanek, Treblinka, Sobibor sau Belzec, ar continua să fie, ele, adevărate. La Dachau, în anul 1980, o pancartă indica în cinci limbi că “ceea ce pare să fie o baie cu dușuri este de fapt o cameră de gazare”, turiștii fiind însă preveniți că aceasta “nu a fost nici odată folosită ca atare”, ci numai ca simplă baie. Revizionistii au întrebat atunci de ce această “cameră de gazare” care nu a servit decât ca baie, trebuie totuși considerată “cameră de gazare” ? Avionul care nu servește decât ca locomotivă, poate oare să zboare ? Direcțiunea Muzeului Dachau a fost nevoită să retragă pancarta în chestiune, înlocuind-o cu o alta care, în germană și engleză, glăsuiește până în ziua de astăzi : **“Cameră de gazare. Aici se găsea centrul potențial de ucidere în masă în care puteau fi uciși până la 150 de oameni”**, cu ajutorul substanței *zyclon B*. De remarcat cuvintele “potențial” și “puteau, a putea” (în engleză « *potential* » și « *could* »).

Alegerea acestor cuvinte arată clar că “Muzeul” Dachau își păcălește vizitatorii, făcându-i să creadă că zisa “cameră de gazare” ar fi servit efectiv drept cameră de gazare, păstrând însă rezerva lingvistică care îi permite să răspundă revizionistilor că « muzeul nu afirmă în mod expres că zisa cameră de gazare a servit pentru a ucide oameni, ci numai că « ea putea servi, sau ar fi putut servi pentru uciderea a 150 de persoane ». *Fără nici un fel de explicație, în 1960, Martin Broszat, în numele Muzeului de Istorie Contemporană din Munchen, recunoaște că nimeni nu a fost gazat la Dachau.* În anii care au urmat, direcțiunea Muzeului Dachau a fost nevoită să recurgă la tot felul de înșelătorii, una mai penibilă decât cealaltă, pentru a-i face pe vizitatori să creadă că totuși acolo au fost uciși oameni, fără ca muzeul să o afirme în mod expres. Muzeul contează pe colaborarea activă a vizitatorilor deja condiționați prin presă, radio, televiziune, școală, biserică...

Vizitatorului i se sugerează subtil că ceea ce pare să fie baie, și de fapt chiar baie este, a servit totuși drept “cameră de gazare”. Cu alte cuvinte, grație propriei lor imaginații, vizitatorii trebuie să se sugestioneze că ceea ce pare să fie o locomotivă cu aburi și a servit efectiv ca locomotivă cu aburi, este de fapt un avion, dinozaur, sinagogă sau orice altceva. Aceste subterfugii, această “logică” nu este, nu poate fi a noastră : Ea este “logica” unor oameni deturnați prin tăierea împrejur în a opta zi de viață, logica lui Israel, logica jidovească. Vechiul Testament este o neprețuită colecție de astfel de ineptii, o insultă pentru bunul simț cel mai elementar. Ea transformă pe evreii izgoniți din Egipt în “evadați” sau scoși de dumnezeul lor de acolo. Ea seacă și usucă Marea Roșie în fața cetelor jidovești, dărâmă zidurile Ierihonului când suflă vreun bulică-macabeu în trompetă, umflă praștia lui David, tunde pe Samson și-l bărbierește și de părul din nas, tunde și bărbierește, mai ales, pe vizitatorul naiv ce privește o pancartă mâncând semințe de dovleac sau rumegând cauciuc american, fără să bănuiască măcar că i se pun coarne, că participă astfel la transformarea în dovleac a propriului lui cap !

3. În anul 1968, Olga Wormser-Migot, istorică evreică, în cadrul tezei sale *Sistemul concentraționar nazist 1933-1945* (Paris, PUF, 1968), a acordat o deosebită atenție “problemei camerelor de gazare”, recunoscând că este vorba de o “problemă...” (pp. 541-544). Ea își exprimă neîncrederea cu privire la valoarea

“mărturiilor” atestând existența “camerelor de gazare” în lagăre precum Mauthausen sau Ravenssbrück. Cât privește Auschwitz, Olga Wormser-Migot afirmă deschis că acest lagăr nu a dispus sau nu a posedat nici odată o cameră de gazare. (p. 157).

Comentariu : Germania învinsă a fost acuzată de crime teribile, pe baza unor simple mărturii, pe care nimeni nu le-a verificat. În urmă cu aproape patruzeci de ani, o istorică evreică a avut curajul să afirme că lagărul de la Auschwitz nu a dispus niciodată de o cameră de gazare. Se știe însă că inclusiv acum, în anii 2006-2007, turiștilor li se prezintă o încăpere botezată “cameră de gazare”. Direcțiunea Muzeului Auschwitz se pretează deci la șmecheri, la înșelăciuni. Nu cumva toate “muzeele holocaustice”, de la Ierusalim, New York și din alte părți sunt de fapt muzee ale minciunii, șmecheriei jidovești, imposturei ? Trebuie oare să credem în propaganda acestor muzee precum în urcarea lui Ilie la cer sau în coborârea Sfântului-Duh ?

4. În 1979, treizeci și patru de istorici francezi au semnat o lungă declarație-răspuns la argumentele tehnice prezentate de mine personal, argumente prin care am demonstrat că simpla existență și apoi funcționarea “camerelor de gazare” germane implică o serie de imposibilități materiale evidente. Conform tezei oficiale exterminționiste, Rudolf Höss, primul din cei trei comandanți de la Auschwitz, ar fi mărturisit și descris modul în care au fost gazați evreii (la Birkenau și la Auschwitz). “Mărturia” lui Höss este vagă, vapoasă. Dacă ar fi să-l credem pe Höss, după ce victimele își dădeau ultima suflare în “camera de gazare”, se punea în funcțiune o instalație de aerisire, după care o echipă de deținuți evrei evacua imediat cadavrele, transportându-le la crematoriu. Höss afirmă că echipa de evacuare a cadavrelor își îndeplinea misiunea fără nici un fel de probleme. Oamenii intrau în “camerele de gazare” ca în orice alte camere, mâncând, sau cu țigara în gură, de exemplu ! În legătură cu acest fapt, am făcut următoarea observație : nu se poate intra mâncând și fumând într-o cameră saturată de acid cianhidric (gaz violent, explozibil, ce pătrunde și traversează ziduri, pielea și țesuturile umane sau animale, etc.), pentru a atinge, manipula și evacua cadavrele impregnate de această substanță ucigătoare ! În declarația lor, cei treizeci și patru de “istorici” mi-au dat următorul răspuns : **“Nu trebuie să ne punem întrebarea cum a fost posibilă crima, din punct de vedere tehnic. Din moment ce crima a avut loc, înseamnă că ea a fost posibilă din punct de vedere tehnic” !** (Ziarul *Le Monde* din 21 februarie 1979, p. 23).

Comentariu : Acest “răspuns” este o eschivă, o fentă, o paradă, o bătaie de joc. Dacă “istoricii” în chestiune nu au putut răspunde la întrebarea privind posibilitatea tehnică a crimei, înseamnă că presupusa crimă nu a putut avea loc ! Dacă cei treizeci și patru de istorici sunt incapabili să explice modul sau felul în care crima de proporții nemaivăzute ar fi avut chipurile loc, înseamnă că această crimă contrazice realitatea lumii în care ne aflăm, contrazice legile naturii. Cu alte cuvinte crimele prin gazare, de care a fost acuzată Germania învinsă, sunt imaginare, fictive !

5. În același an 1979, autoritățile americane s-au hotărât să publice fotografiile aeriene ale lagărului Auschwitz, al căror secret a fost păstrat cu sfințenie, vreme de treizeci și cinci de ani. Cei doi autori ai publicației, Dino A. Brugioni și Robert G. Poirier, vechi membri ai CIA, au dat culegerii de fotografii publicate sub titlul de *The Holocaust Revisited*, lipind cu cinism sau poate naivitate, pe ici pe colo, fluturași sau etichete pe care au scris, citeț desigur, "*camere de gazare*". Nimic din comentariile lor nu justifică însă noțiunea de "camere de gazare" pe care au scris-o cu nonșalanță pe fotografiile din avion. (Central Intelligence Agency, Washington, February 1979, ST-79-10001).

Comentariu: Înșelăciunea sau pungășia americană din 1979, ne duce cu gândul la mizerabila "demonstrație" a fostului ministru american de război și bombardamente teroriste Colin Powell, care a încercat să arate, prin același procedeu al fluturașilor cu inscripții citețe pe aripioare, lipite pe fotografii aeriene, existența uzinelor unde Saddam Hussein ar fi fabricat faimoasele "arme de nimicire în masă". Se știe, astăzi, că americanii aveau nevoie de un pretext pentru a atenta la independența unei țări care nu vrea să se lase trasă în țepa Washington-Londra-București-Bagdad-Kabul, în fața căreia noi ne-am dezvelit singuri fundul... În realitate, fotografiile publicate de CIA infirmă teza existenței "camerelor de gazare" germane. Ele prezintă în mod clar și distinct niște crematorii în jurul cărora nu se înghesuie nimeni, așa cum o pretind "mărturiile", pentru a pătrunde în faimoasele "vestiare" și pretinsele "camere de gazare". Terenul din jur este liber, fără vreo construcție. Aleile crematoriilor și ale parcului împrejmuit sunt perfect trasate, aproape neumblate, de loc bătute de miile de persoane ce ar fi trebuit să se înghesuie zilnic acolo, conform scenariului exterminacionist. Crematoriul nr 3, de exemplu, este situat alături de ceea ce știm că a fost un teren de fotbal. Lucrul acesta se știe grație documentelor Muzeului Național Auschwitz. Nu departe se afla un teren de volei (*Hefte von Auschwitz*, 15, 1975, *hors-texte* de pag. 56 la 64) și cele 18 barăci adăpostind spitalul lagărului de bărbați din apropiere. Aliații au efectuat 32 de misiuni aeriene deasupra acestei zone în care se aflau importante instalații industriale de la Monowitz. Ei au bombardat în mai multe rânduri zona industrială, evitând cu grijă să lovească lagărul de concentrare, de muncă și de tranzit, nu de "exterminare", care nu a fost lovit decât întâmplător de una sau două bombe pierdute.

6. La 21 aprilie 1982, la Paris, a luat ființă o **Asociație pentru studiul asasinatelor prin gazare comise de regimul național-socialist german (ASSAG)**. ASSAG își propunea "găsirea și publicarea dovezilor de utilizare a gazelor toxice de către germani, pentru uciderea unor oameni de diferite naționalități, stabilirea de contacte necesare și utile, în acest sens, pe plan internațional. Articolul 2 din statutele ASSAG precizează: durata Asociației este limitată la realizarea scopului ei, enunțat la art. 1. Printre cei 14 membri fondatori ai Asociației figurează personalități ca Germaine Tillion, Georges Wellers, Geneviève Anthonioz (fata Președintelui Franței De Gaulle), Bernard Jouanneau și Pierre Vidal-Naquet. ASSAG continuă să existe și astăzi, după un sfert de secol de activitate. Ea nu a publicat nici măcar o pagină în sensul realizării scopului pentru care a fost creată. *Camerele de gazare, secret de Stat*, carte publicată în 1984, este traducerea în franceză a unui text mai vechi,

publicat inițial în germană de către Eugen Kogon, Hermann Langbein și Adalbert Rückerl, la care s-au adăugat contribuțiile nesemnificative ale câtorva membri ASSAG (Paris, Editions de Minuit, 1984).

Comentariu: Titlul acestei cărți dă o bună idee cu privire la conținutul ei. În loc de dovezi argumentate pe bază de fotografii ale "camerelor de gazare", pe bază de desene tehnice ale acestora, de schițe sumare cel puțin, de expertize tehnice demne de crezare, efectuate de specialiști incontestabili, sub control internațional și neutru (din partea Crucii Roșii Internaționale, a Organizației Națiunilor Unite, a Consiliului Ecumenic al Religiilor, a Semilunei Roșii, etc.), nu găsim în această carte decât speculații pe bază de "elemente de dovezi" (nu de "dovezi"!). Aceasta pentru că, după cum ne asigură cu gravitate autorii, "camerele de gazare" ar fi constituit un teribil și foarte bine păzit "secret de Stat" ! Secret de stat cu gura ca la dentist. Astfel de cititori și-ar dori probabil respectivii autori ! ***Nici o armă de distrugere masivă și de ucidere în masă nu reclamă cu mai multă tărie o expertiză tehnică competentă, cinstită și totală decât aceste faimoase, de nimeni văzute vreodată, "camere de gazare"***. Orice om cinstit va admite fără dificultăți că nemaivăzutele "camere de gazare" reprezintă o curioasă anomalie, în ordine tehnică și științifică, cel puțin pentru două motive : "camerele de gazare" nu au avut precedent, nici consecințe tehnico-științifice. Au țâșnit din Neant, precum Cristos, și s-au reîntors în Neant, înălțându-se probabil la ceruri, precum acesta, fără alte consecințe decât folclorul iudeo-bolșevic de după 23 August 1944 (însultă la memoria eroilor neamului românesc morți în lupta cu iudeo-bolșevicii) și mai ales folclorul iudeo-holocaustic de după 22 decembrie 1989. Istoria științei nu cunoaște nici un fenomen de genul acesta : o invenție tehnico-științifică și o armă, bună sau rea, care apare nu se știe cum, nici de unde, și dispare, în același fel, fără urme ! Ca în *Ali-Baba și cei patruzeci de hoți* !

Asociația ASSAG continuă să existe, mobilizând numeroși membri în diverse țări ale lumii. Ea cheltuiește sume colosale, pentru a ne spune că orice urme ale "camerelor de gazare" au dispărut întrucât acestea constituiau un teribil secret de stat. S-ar părea, potrivit logicii acesteia, că secrete de Stat nu au existat nici înainte de regimul nazist, nici după. ASSAG există de un sfert de secol și nu dă vreun semn că ar fi pe punctul să-și atingă obiectivul, scopul pentru care a fost creată. Existența ei dovedește că încă nu s-a găsit dovada realității "camerelor de gazare". Cu alte cuvinte, generalizând, putem spune că povestea "camerelor de gazare" reprezintă cea mai gravă și mai gogonată încercare de mistificare a istoriei care s-a văzut vreodată.

7. Între 29 iunie și 2 iulie 1982, Universitatea Sorbona din Paris a găzduit un **Colocviu Internațional** prezidat de doi istorici evrei : cripto-comunistul François Furet și liberalul Raymond Aron. Organizatorii colocviului își propuneau să dea o replică solemnă și publică profesorului universitar Robert Faurisson și Școlii de Istorie Revizionistă a acestuia, din care făceau și fac parte instituții și personalități aparținând tuturor culturilor, religiilor, și popoarelor lumii, inclusiv instituții și personalități românești (Pierre Guillaume, Serge Thion, Jean-Gabriel Cohn-Bendit, Noam Chomsky, Roger Garaudy, Georges Piscoci-Dănescu, Librairie Roumaine Antitotalitaire, etc). Intrarea la acest Colocviu nu era liberă. Colocviul s-a ținut cu ușile închise, precum plenarele de

altă dată ale Comitetului Central PCR, precum reuniunile masonilor. Chiar și la colocviile homosexualilor, progresiști sau îndărătnici, intrarea este deschisă doritorilor de dezbateri și exerciții libere sau impuse. Colocviul cu ușile închise, al istoricilor exterminacioniști, s-a încheiat printr-o Conferință de presă, în cadrul căreia cei doi organizatori-co-președinți au admis în mod public că, în ciuda celor mai erudite, mai profunde și mai îndelungate cercetări nu s-a putut găsi vreun ordin semnat de Hitler sau de un alt șef nazist cu privire la exterminarea evreilor. Cât despre “camerele de gazare”, nu s-a făcut nici măcar o aluzie în cadrul Conferinței de Presă de după Colocviul Internațional plănuit să închidă, odată pentru totdeauna, gura istoricilor revizionisti.

Comentariu : Acest colocviu a fost o primă tentativă de a arăta marelui public, presei, radioului, televiziunii că istoricii revizioniști se înșală, sau poate mint deliberat! Ca și alte colocvii de același gen, de exemplu cel din 1987, tot la Sorbona, eșecul tezei exterminacioniste a fost total !

8. La 26 aprilie 1983 a luat sfârșit procesul intentat profesorului universitar Robert Faurisson pentru crima de “falsificare a istoriei” (citește : ***crimă de gândire !***). Procesul fusese intentat la cererea obraznicilor și nelipsitelor de tupeu organizații evreiești, totdeauna gata să dea lecții de morală oricui de pe fața pământului, dacă nu chiar și lui Dumnezeu din cer. În acea zi, Prima Cameră a Curții de Apel din Paris, secțiunea “A”, prin vocea președintelui Grégoire), deși confirmă condamnarea instanței inferioare pentru “daune produse altora” (adică organizațiilor jidovești ce umflă cu pompa *adevăăruri-Hopa-Mitică*, ce cad veșnic în picioare), omagiază totuși calitatea cercetărilor și lucrărilor istorice ale profesorului Faurisson, în care nu s-a putut găsi nici cea mai mică eroare cu privire la cele afirmate despre “camerele de gazare”. Curtea de Apel din Paris confirmă că ***“nu s-a putut găsi, în scrierile profesorului Faurisson, vreo urmă de superficialitate, neglijență sau ascundere deliberată a vreunor teze ori idei. În consecință, valoarea concluziilor profesorului Faurisson (cu privire la “camerele de gazare”) este o problemă ce ține de latitudinea experților, a istoricilor și a publicului larg”***.

Comentariu : Dacă în lucrările profesorului Faurisson nu s-a putut găsi nici superficialitate, nici neglijență, nici neștiință, nici eroare sau minciună, înseamnă că suntem în fața unui cercetător istoric serios, capabil, conștiincios, autentic, ale cărui concluzii pot fi argumentate public, fără teama de a susține niște erori. Redusă la cea mai simplă expresie, concluzia profesorului Faurisson și a întregii Școli de Istorie Revizionistă este că așa-numitele camere de gazare reprezintă un mit, o minciună istorică.

9. În revista *France-Soir Magazine* din 7 mai 1983, evreica Simone Veil, ministru în diverse guverne ale Franței, “supraviețuitoare a holocaustului” al cărei nume nu a fost șters de pe “lista martirilor” de la Auschwitz decât după ce a ajuns președintă a Parlamentului european, a declarat următoarele : “În cursul unui proces intentat lui Faurisson pentru faptul de a fi negat existența

camerelor de gazare, cei care îl dau în judecată trebuie neapărat să dovedească, în mod formal, existența acestora. Ori, după cum fiecare o știe, nemții au distrus camerele de gazare și au suprimat toți martorii”.

Comentariu : Dacă nu există nici armă a crimei, nici martori, nici cadavre, pe ce bază vorbim vorbele holocaustice ? Ce trebuie să credem despre localurile și încăperile prezentate în mod abuziv drept “camere de gazare” ? Ce trebuie să credem despre indivizii, personajele și energumenii ce se prezintă drept martori sau supraviețuitori ai “camerelor de gazare” ? În ce o privește, trebuie să recunoaștem că doamna Simone Weil, fostă președintă a Parlamentului european, este prima autoritate holocaustică ce a dat lumii de înțeles că orice pretins martor al “gazărilor omicide” nu poate fi decât un martor mincinos. Deja cu mai bine de patru ani înainte, cu ocazia unei dezbateri televizuale intitulată “Dosarele ecranului”, organizată de televiziunea franceză cu ocazia “lansării la apă” a foiletonului american “**Holocaust**”, Doamna Veil își manifestase întregul ei dispreț pentru un anumit Maurice Benroubi, care cu câteva zile mai devreme, în revista *L'Express* (3-9 martie 1979, pp. 107-110), se prezentase drept un “martor al camerelor de gazare”. Numitul Maurice Benroubi s-a făcut însă “mic”, nimeni nu l-a dat în judecată nici pentru bătaie de joc la adresa publicului, nici pentru calomnie la adresa poporului german și a Germaniei, ba chiar și la adresa altor țării, inclusiv a României, care, pe timpul războiului, spre deosebire de perioada de după, își apărau onoarea și interesele cu arma în mână contra inamicilor ruso-anglo-americani. Istoria nu poate fi ștersă cu buretele.

10. În anul 1961, evreul Raul Hilberg, campionul exterminătorilor, a publicat prima ediție a cărții sale ***Distrugerea Jidanilor din Europa***, pe care, în anul 1985, o publică într-o a doua ediție, revăzută și corijată în profunzime. Distanța considerabilă dintre cele două ediții nu se explică decât prin victoriile repurtate, între timp, de istoricii revizionisti. În prima ediție, Hilberg afirmase cu nonșalanță că “distrugerea jidanilor din Europa” fusese declanșată de două ordine succesive, ale lui Hitler în persoană. Nu se preciza nici data, nici conținutul precis al acestor două ordine. Apoi, Hilberg își imagina că explică cu lux de amănunte procesul politic, administrativ și birocratic al “distrugerii” ce îl preocupa. Astfel, a ajuns să afirme că la Auschwitz, de exemplu, exterminarea jidanilor a fost organizată de același serviciu care se ocupa cu dezinfecția hainelor (*The Destruction of the European Jews*, 1961, reeditată de Quadrangle Books, p. 177, 570). În anul 1983, Hilberg renunță la această aserțiune, afirmând că “distrugerea jidanilor din Europa” s-ar fi derulat fără nici un fel de plan, fără organizare sau centralizare, fără nici un proiect, fără buget, grație pur și simplu unei ***incredibile comuniuni de spirit și gândire consensuală a unei vaste birocrății*** (*am incredible meeting of minds, a consensus mind reading by a farflung bureaucracy*, Newsday, New York, 23 februarie 1983, p. 11/3).

Această nouă “explicație” va fi confirmată de Hilberg sub jurământ, în cadrul procesului istoricului revizionist Ernest Zündel, Toronto, 16 februarie 1985, și reconfirmată, cu alte cuvinte, în versiunea profund revizuită a cărții

sale (*The Destruction of the European Jews*, New York, Holmes & Meier, 1985, p. 53, 55, 62; în ediția franceză : *La Destruction des juifs d'Europe*, Fayard, 1988, p. 51, 53, 60. Acest ultim punct de vedere, rod al înțelepciunii jidovești mai de pe urmă, a fost confirmat încă odată de Hilberg, în octombrie 2006, cu ocazia unui interviu acordat ziarului *Le Monde*: "*Nu a existat o schemă, o organizare prestabilită. Cât privește decizia, ea este parțial insolubilă : nu s-a găsit nici un ordin semnat de mâna lui Hitler. Fără îndoială, un astfel de document nu a existat nici odată. Sunt convins că birocrații s-au lăsat mânați de un fel de structură latentă : fiecare decizie implica o alta, apoi încă una și tot așa, chiar dacă nu se putea prevedea cu precizie etapa următoare*". (*Le Monde des livres*, 20 octombrie 2006, p. 12).

Comentariu: Istoricul-șef al Holocaustului s-a trezit într-o astfel de dificultate încât dintr-o dată s-a decis să se contrazică pe sine însuși, recurgând, în disperare de cauză, la explicarea giganticei întreprinderi criminale holocaustice ca și cum ar fi avut loc grație Sfântului Duh ! Hilberg vorbește de o **comuniune a spiritelor în sânul birocrăției germane**, comuniune pe care el însuși o califică de "incredibilă". Dacă este "incredibilă" "comuniunea spiritelor", de ce oare trebuie să credem în ea ? De acum încolo, în problemele evreiești, trebuie să credem incredibilul, precum învierea lui Lazăr, multiplicarea pâinilor, a peștilor, vorbirea în limbi, cele 999 de neveste ale înțeleptului Solomon... Hilberg mai face apel și la "**transmisiunea gândirii**", pe care o califică de "**consensuală**". Suntem în fața unei simple speculații intelectuale pe baza prealabilei acceptări a supra-naturalului, a miracolului, a minunii. Cine poate să creadă într-un astfel de fenomen, în sânul vastei birocrății germane a celui de al III-lea Reich ? Ceea ce este important și cu adevărat semnificativ este că, începând cu 1980, majoritatea istoricilor exterminatiști, după exemplul lui Hilberg, au abandonat orice urmă de metodă de cercetare istorică, trecând fără jenă la metodele și terminologia metafizică, religioasă. În momentul de față, problema lor este dacă trebuie să fie « intenționaliști » sau « ocazionaliști ». Holocaustul, cu alte cuvinte, s-ar fi produs ori în urma unei "intenții" (nedovedită încă !) și pe baza unui plan bine pus la punct (care este de negăsit), ori în mod « ocazional », « spontan », prin improvizație, chiar prestidigitație, fără intenție, fără plan, fără organizare.

Controversa aceasta ar putea fi comică, dacă în spatele ei nu s-ar ascunde dorința nemărturisită de a acredita o crimă inexistentă, de a acuza pe nedrept popoare după popoare, de a stoarce, pe această bază, enorme sume de bani și alte avantaje nemeritate pentru statul Israel și mișcarea sionistă. Controversa în chestiune ne mai arată imposibilitatea în care se găsesc istoricii exterminatiști de a găsi dovezi, documente, argumente credibile în sprijinul tezei lor, argumente fără de care se văd nevoți să recurgă la minuni, la Sfântul Duh... Într-un fel sau în altul, "istoricii-exterminatișto-intenționaliști" afirmă că intenție, premeditare, plan și ordine precise trebuie să fi existat ; acestea nu au putut fi găsite până acum, dar ar putea fi găsite în viitor. Ceilalți, "istoricii-exterminatișto-spontanești-și-ocazionaliști" afirmă, explicit sau implicit, că nu este nevoie să căutăm dovezi ale intenției, planului, organizării

minuțioase și ordinului de execuție întrucât totul s-a petrecut fără intenție, fără plan, fără organizare, fără urme... De unde urme, dacă s-a lucrat fără urme? Toată lumea știe că Marea Roșie s-a retras în fața lui Israel, nimeni nu spune că Biblia este o Carte de minciuni și bazaconii jidovești. Doamne ferește ! Lumea "crede", se face că "crede", după cum ne-am prefăcut a crede și în comunism ! Lumea își vede de-ale ei, dar scadența vine. Incet, sigur, implacabilă precum destinul.

Mitul holocaustic postbelic pune omenirea în fața unei probleme de natură religioasă. Holocaustul este ridicat prin lege la rang de dogmă. Istoricii revizioniști sunt persecutați, urmăriți și condamnați pe motive de natură religioasă. Atentatele contra diverselor personalități, edituri și librării revizioniste pun în lumină extremismul și terorismul fundamentalisto-sionist, religios. Cu oamenii de bună credință se poate discuta, putem căuta adevărul împreună. Cei de rea credință, partizanii nemărturisiți ai terorismului intelectual vor sfârși precum a sfârșit comunismul, tot de ei, de altfel, pus pe rolul istoriei !

11. În luna mai 1986, jidanii din Franța au fost surprinși să constate imposibilitatea de a răspunde în mod logic și coerent argumentelor juste ale istoricilor revizioniști. Sub influența panicii, a disperării, sferile superioare jidovești au luat decizia obținerii represiunii polițienești legale a "necredincioșilor", a istoricilor revizioniști. Jidanii în chestiune au fost Georges Wellers, Pierre Vidal-Naquet și Marele Rabin de Franța René-Samuel Shirat. Lucrul se vede din lectura anumitor publicații rabinice, bine informate în astfel de probleme (*Bulletin quotidien de l'Agence télégraphique juive*, 2 iunie 1986, p. 1,3). Zis și făcut ! La capătul unei proceduri subtile, cu multe dedesubturi, jidănimia franceză a arătat jidănimii de pretutindeni calea de urmat. Grație jidanului Laurent Fabius, președintele Camerei Deputaților la acea dată, s-a reușit trecerea frauduloasă prin parlamentul francez a legii scelerate și liberticide, ce a reintrodus în Franța delictul de opinie, dispărut odată cu regimul imperial al lui Napoleon al III-lea. **Legea Fabius-Gayssot**, după numele deputatului comunist care a propus-o, a reintrodus în Franța regimul imperial. Un imperiu însă nu al gloriei și vitejiei pe câmpul de onoare al luptei drepte, ci un imperiu al aranjamentelor și șușotelilor jidovești, de culise. Republica franceză devenea astfel, la 13 mai 1990, capitala mondială a imperiului minciunii. Legea Fabius-Gayssot, supranumită de francezi "anti-faurissonia" și "gayssotină" (prin analogie cu ghilotină) prevede, după cum am mai spus, pedepse de până la un an de închisoare și amenzi de până la 45 000 de Euro pentru oricine își exprimă îndoiala cu privire la un aspect sau altul al mitului sau minciunii istorice holocaustice.

Comentariu: Legi și ordonanțe ghilotinometrice au fost "votate" în mai toate țările Europei, ceea ce arată că epoca post comunistă se reduce, pe plan ideologic, la simpla substituție a minciunii holocaustice în locul celei comuniste. Elevii și studenții din școli, ceilalți "oameni ai muncii", întregul popor român și în perspectivă întreaga omenire vor fi îndoctrinați, de acum încolo, nu cu

mincinoasa “retribuție comunistă după nevoi” și celelalte bazaconii inventate de jidani ca Marx, Lenin, Pauker, David-Stalin și alții, ci cu mincinoasele, în continuare, bazaconii holocaustice, inventate de jidani ca Hilberg, Wellers, Vidal-Naquet, rabinul Shirat ș.a.

Georges Wellers și Vidal-Naquet s-au înspăimântat mai ales de sentința judecătorească din 26 aprilie 1983 (paragraful nr. 8 din enumerarea noastră). În numărul pe iunie-iulie 1987 al organului LICRA (*Le Droit de vivre*, p. 13), lui Georgers Wellers i-o cam luase gura pe dinainte : “Tribunalul a recunoscut că (Faurisson) este bine documentat, ceea ce este fals !” De mirare că tribunalul a putut recunoaște acest lucru. Vidal-Naquet, în *Les Assassins de la mémoire* (La Découverte, 1987, p. 182), scrie și el că Tribunalul din Paris “a recunoscut seriozitatea muncii lui Faurisson, ceea ce este culmea (care culme, Naquet nu ne-o mai spune), și nu l-a condamnat decât pentru faptul de a fi procedat cu rea credință formulându-și concluziile sub formă de lozinci” pe înțelesul maselor largi, populare... Masele populare, se vede treaba, nu au dreptul decât la lozinci mincinoase...

12. În august 1986, fostul rezistent și deținut (în lagărele germane) Michel de Bouard, profesor de istorie, decan al Facultății de Litere, Universitatea din Caen, membru al Institutului Franței, responsabil al Comisiei de Istorie a Deportărilor în cadrul Comitetului de Istorie a celui de al II-lea Război mondial a declarat că “dosarul holocaustic pute de la o poștă” (*le dossier est pourri*). Michel de Bouard a precizat că dosarul istoriei sistemului concentraționar german “pute” din cauza “enormelor fantasmagorii și inexactități repetate orbește, mai ales pe planul cifrelor, din cauza amalgamării și a generalizărilor abuzive”. Făcând aluzie la studiile istoricilor revizionști, Michel de Bouard a adăugat că, “pe de altă parte, există studii critice de înaltă ținută, ce demonstrează netemeinicia acestor exagerări” (*Ouest-France*, 2-3 august 1986, p. 6).

Comentariu : Michel de Bouard a fost istoricul francez oficial cel mai competent în materie de istorie a deportărilor. Până în anul 1985, el a reprezentat și apărat poziția ortodoxă oficială, în materie de « holocaust ». În urma lecturii tezei de istorie revizionistă a lui Henri Roques, despre pretinsa mărturie holocaustică⁴ a locotenentului SS Kurt Gerstein, Michel de Bouard și-a

⁴ . Teza de doctorat a lui Henri Roques a fost susținută în 1985 la Universitatea din Nantes, motiv pentru care Michel de Bouard se exprimă în ziarul regional *Ouest-France*, ce apare în același oraș. Cu privire la Kurt Gerstein : locotenent SS la sfârșitul războiului, acesta cade prizonier al armatei franceze de ocupație din Bavaria. Anchetat de serviciile speciale franceze, engleze și canadiene, proaspătul prizonier așterne pe hârtie ceea ce posteritatea va numi “confesiunile lui Kurt Gerstein”. Intre februarie 1945 (când cade prizonier) și iulie 1945 (când este găsit « sinucis » într-o închisoare franțuzească, Gerstein a scris un număr de 12 « confesiuni » în germană, franceză și engleză. El admite existența « camerelor de gazare omicide », exagerând enorm, contrazicându-se flagrant și jenant din punctul de vedere al apostolilor idolatriei exterminatiōnist-holocaustice. Istoricii exterminatiōniști nu mai vorbeau de mult despre « confesiunile » lui Gerstein, care serviseră pentru pronunțarea numeroaselor condamnări din primii ani de după victoria dușmanilor noștri din ultimul război. Teza lui Henri Roques i-a adus acestuia titlul de Doctor în istorie cu cel mai înalt calificativ, constituind singurul studiu consacrat « confesiunilor » mincinoase ale lui Gerstein. Ea a declanșat un scandal enorm în Franța anului 1985, în urma căruia Ministerul Invățământului a pronunțat prima anulare a unui Doctorat din istoria învățământului francez. O

înțeles eroarea, recunoscând-o cinstit, în mod public. A arătat, de exemplu, că în mod eronat cauționase existența unei « camere de gazare » în lagărul de la Mauthausen, pur și simplu pe baza a ceea ce toată lumea spunea și repeta papagalicește. Moartea prematură a lui Michel de Bouard (1989) a răpit dintre istoricii și cercetătorii revizioniști o eminentă personalitate, ce se pregătea să publice o carte-avertisment cu privire la minciunile istorice oficiale despre cel de al II-lea Război mondial.

13. În 1988, americanul de origine jidovească Arno Mayer, profesor de Istorie a Europei Contemporane la Universitatea din Princeton, vorbind despre « camerele de gazare » germane, a spus următoarele : "Sursele cu privire la camerele de gazare sunt rare și îndoielnice" (*Sources for the study of the gas chambers are at once rare and unreliable*, în *The « Final Solution » in History*, New York, Pantheon Books, 1988, p. 362 ; în franceză *La « solution finale » dans l'Histoire*, prefață de Pierre Vidal-Naquet, Paris, La Découverte, 1990, p. 406).

Comentariu : Chiar și acum, în anul 2007, marele public, istoricii și alți intelectuali cu pretenții persistă a crede că, după cum ni se sugerează fără încetare prin presă și televiziune, sursele pentru studiul « camerelor de gazare » ar fi numeroase și indiscutabile. În cadrul Colocviului Internațional organizat de Sorbona în 1982, Arno Mayer și prietenul său Pierre Vidal-Naquet nu s-au sfiit să ironizeze punctul de vedere al istoricilor revizioniști, și chiar să-i insulte pe aceștia. Șase ani mai târziu, ultra-ortodoxul istoric exterminacionist Arno Mayer s-a apropiat considerabil de punctul de vedere al istoricilor și cercetătorilor revizioniști.

14. În anul 1989, istoricul elvețian Philippe Burrin și-a propus să determine cu precizie cine și când a luat decizia exterminării fizice a jidanilor din Europa. Pentru el, existența « camerelor de gazare » și a « holocaustului » nu constituia o problemă, deși nimeni nu a dovedit vreodată acest lucru. Philippe Burrin și-a propus să precizeze cine și când a decis exterminarea jidanilor din Europa. În acest sens a scris o carte întregă (*Hitler et les juif - Genèse d'un génocide*, Paris, Seuil, 1989). Nu a putut merge însă mai departe decât ceilalți confrăți exterminacioniști, « intenționaliști » și « ocazionaliști » reuniți. A fost nevoit să constate absența totală a oricăror urme de crime, găselnicind un nimic botezat « ștergere obstinantă a urmelor trecerii unui om » (p. 9). În disperare de cauză, constată și el "marile lacune din documentare", adăugând

a doua anulare, la fel de comică, a fost pronunțată contra tânărului cercetător revizionist Jean Plantin, Doctor al Universității din Lyon. Franța nu are însă monopol absolut în materie de astfel de ghimbușlucuri academico-universitare. În anul 1979, autoritățile competente din Germania au anulat titlul de Doctor în drept al lui Wilhelm Stäglich, obținut în urmă cu aproape 60 de ani înainte de venirea lui Hitler la putere. Vina lui Stäglich era de neiertat : tocmai publicase, *Mitul de la Auschwitz*, cea mai completă monografie despre celebrul chibuțo-falanster german din Polonia. Să nu uităm însă că în România comunistă au fost anulate zeci de titluri de academicieni, întreaga Academie Română devenind, de atunci, un fel de anexă a grajdurilor lui Augias.

ceea ce se știa de la bun început : “Nu există nici un document cu privire la exterminare, semnat de Hitler. (...) Pe cât se pare, ordinele au fost date pe cale orală. (...) Urmele sunt puțin numeroase (de fapt inexistente, n. tr.), nesemnificative, dificil de interpretat” (p. 13).

Comentariu : Iată încă un istoric oficial în trista postură de a recunoaște că nu se găsește nici un document în sprijinul tezei oficiale. După 60 de ani de repetare liturgică a minciunologiei oficiale, oamenii cred că urmele « crimelor » lui Hitler sunt numeroase, clare ca lumina soarelui. Nimic mai fals. Istoricii exterminaționiști se screm de peste 60 de ani, fără să fi găsit o singură dovadă convingătoare în sprijinul afirmațiilor lor. Toți vorbesc de « urme » pe care nu știu unde să le mai caute, cum să le găsească...

15. În 1992, profesorul Yehuda Bauer, de la Universitatea Ebraică din Ierusalim, în cadrul unei Conferințe Internaționale holocaustice, care s-a ținut la Londra, a declarat următoarele : “Zi după zi, publicul repetă **povestea idioată (the silly story)** după care exterminarea jidanilor ar fi fost decisă la Wansee” (Comunicat *Jewish Telegraphic Agency* publicat în *The Canadian Jewish News* din 30 ianuarie 1992).

Comentariu : Dincolo de faptul că o lectură atentă a Procesului-Verbal al Conferinței de la Berlin-Wansee (20 ianuarie 1942) demonstrează că germanii aveau în vedere o « soluție finală teritorială (*eine territoriale Endlösung*) a problemei jidovești, deschizând perspectiva unei noi patrii pentru acest popor, într-un spațiu geografic ce urma să fie determinat, declarația tardivă a lui Yehuda Bauer confirmă, odată în plus, că reuniunea de la Berlin-Wansee nu prezintă nici un fel de valoare holocaustică. « Exterminarea » jidanilor nu a fost decisă de nimeni, nici la Wensee, nici în altă parte.

Expresia de « lagăre de exterminare » este o invenție a propagandei americane de război. Numeroase exemple și documente jenante pentru exterminaționalismul oficial dovedesc că asasinarea unui singur jidan sau a unei singure jidoavce expunea autorul, civil sau militar, inclusiv SS, sau membru de partid, unei rapide judecăți în fața Curții marțiale. Curțile marțiale germane au pedepsit cu moartea prin împușcare sau spânzurare orice caz de viol, abuz și cu atât mai mult ucidere nejustificată legal a vreunui evreu sau evreice. Lucrul este cunoscut. Apărarea inculpaților de la Nuremberg a prezentat numeroase cazuri “tribunalului”. Problema este că “tribunalul” nu era tribunal ! Asta este însă problema celor patru aliați, nu a învinșilor. Învinșii au pierdut totul, nu însă și onoarea ! Onoare fără adevăr nu există. Cu privire la onorabilitatea celor patru mari magnifici și aliați din ultimul război, generația actuală abia începe audă că învinșii de la Cotul Donului și Stalingrad aveau și ei dreptatea lor, meritau și ei să învingă. Lumea ar fi fost poate mai bună de câștigam noi cu Mareșalul nostru... Victoria româno-germană ar fi făcut imposibil comunismul Anei Pauker, al Aiudului și Canalului... Interesul adevărului corespunde cu interesul nostru ca români. Cei patru aliați trebuiesc demascați ! De asta se și tem ! Au și de ce.

16. În ianuarie 1995, istoricul francez Eric Conan, coautor (cu Henri Rousso) al cărții *Vichy⁵, un trecut ce nu trece* (Gallimard, 1994, 1996, 2001) a recunoscut că susținusem cu dreptate, în 1979, cu privire la “camera de gazare” vizitată la Auschwitz de milioane de plimbăreți, că este în întregime falsă: **“Totul este fals (...)** La sfârșitul anilor 1970, Robert Faurisson a pus în valoare **aceste falsificări**, pe care direcția de atunci a “Muzeului” refuza să le recunoască”. Persoane precum Théo Klein preferă să lase baltă camerele de gazare și să povestească altele publicului, de exemplu despre travestire. “Istoria este ceea ce este. Este suficient să o rostim așa cum a fost, chiar dacă lucrul nu este tocmai simplu, să nu adăugăm artificiu peste artificiu”. Eric Conan vorbește apoi despre cea ce susține actuala direcție a “Muzeului Auschwitz”, care nu s-a hotărât să vorbească ascultăreților plimbăreți despre travestire. “Krystyna Oleksy (directoarea “muzeului”) nu s-a hotărât încă: **« Pentru moment lășăm așa cum se află această încăpere botezată cameră de gazare, fără să precizăm nimic vizitatorilor. E prea complicat. Vom vedea mai târziu »**” (Eric Conan, **« Auschwitz : la mémoire du mal »**, *L'Express*, 19-25 ianuarie 1995, p. 68).

Comentariu: Aserțiunea directoarei poloneze a “Muzeului național Auschwitz” înseamnă că s-a mințit, se minte și se va continua cu minciuna până la noi ordine. În 2005 l-am întrebat pe Eric Conan dacă direcțiunea “Muzeului național Auschwitz” a publicat vreun protest, dacă i-a cerut socoteală în vreun fel pentru cele afirmate de el în 1995, cu privire la aserțiunea Krystynei Oleksy. Conan mi-a răspuns că direcțiunea așa numitului “muzeu” nu a luat nici un fel de atitudine. Nici nu a protestat, nici nu a publicat vreo dezmințire, nici nu a cerut vreo explicație. S-a făcut că plouă! În anul 1996, această impostură cu privire la Auschwitz a fost denunțată de doi autori jidani, Robert-Jan van Pelt și Deborah Dwork în cartea lor comună *Auschwitz, 1270 to the Present*, Yale University Press, 443 p. Iată un eșantion de expresii calificative utilizate de cei doi autori cu privire la Auschwitz: **« postwar obfuscation », « additions », « deletions », « suppression », « reconstruction », « largely a postwar reconstruction »** (p. 363), **« reconstructed », « usurpation », « re-created », « four hatched openings in the roof, as if for pouring Zyklon B into the gas chamber below, were installed (after the war) »** (p. 364), **« falsified », « inexact », « misinformation », « inappropriate »** (p. 367), **« falsifying »** (p. 369). În 2001, potemkiada de la Auschwitz a fost recunoscută de istoricii exterminaționiști Jean-Merk Turine și Valérie Igounet

⁵ . Vichy, stațiune balneară celebră situată în centrul Franței, capitala Statului Francez între iunie 1940 și august 1944, sub conducerea mareșalului Philippe Pétain. În legătură cu regimul de la Vichy, al mareșalului Pétain, francezii au cam aceleași probleme ca și noi, în legătură cu regimul mareșalului Antonescu. Există o majoritate de francezi care îl consideră un erou al patriei lor pe mareșalul Pétain, după cum există o majoritate de români care îl consideră un erou național pe mareșalul Antonescu. Problema este că atât Franța cât și România sunt conduse de guverne de trădători și de pupincuriști, care nu reușesc să-i scoată din stima și prețuirea popoarelor respective pe nici unul dintre cei doi mareșali și eroi ai neamurilor lor. După cum Vichi-ul este un *trecut care nu trece în Franța*, regimul mareșalului Antonescu (asasinarea lui cu acte în regulă, eforturile disperate ale dușmanilor noștri de a-l ponegi în fel și chip pe eroul nostru național) este și el un *trecut care nu trece, în România!*

în livretul acompaniator al unui CD-Rom intitulat : ***Negaționismul***. Livretul în chestiune este prefațat de Simone Veil (Radio France-INA, Vincennes, Frémeaux et Associés).

17. În 1996, istoricul francez exterminacionist Jacques Baynac a sfârșit prin a recunoaște, după ani și ani de erori și minciuni, că nu există nici o dovadă cu privire la existența camerelor de gazare germane. Nu putem decât să constatăm, scrie Baynac, "absența oricăror documente, urme și dovezi materiale" cu privire la existența "camerelor de gazare". (***Le Nouveau Quotidien de Lausanne***, 2 septembrie 1996, p. 14). Cu toată această recunoștere a inexistenței oricăror dovezi, Baynac afirmă însă credința sa permanentă și indefectibilă în existența "camerelor de gazare".

Comentariu: De fapt, Jacques Baynac spune că deși nu există dovezi, "el crede"! Pentru Baynac, problema camerelor de gazare este de domeniul credinței! Revizionistii afirmă că întrucât nu există dovezi privind existența "camerelor de gazare" suntem îndreptățiți să nu credem în existența lor. În caz contrar, "camerele de gazare" ar trebui înțelese drept găselnițe de natură magică. De prisos să adăugăm că cel ce nu crede în existența camerelor de gazare are datoria morală să le conteste, mai ales creștinul ce se gargarisește cu ideea că Mântuitorul este Calea, Adevărul și Viața. Credința creștină se dovedește poate și cu citate biblice... Ea se dovedește însă mai ales prin fapte. Tăcerea în fața minciunii revine la complicitate, la trădarea credinței în adevărul lui Cristos. Creștinii care cred că au dreptul să nu aibă vreo părere în această chestiune se înșală și înșală pe Cristos. Nu mai vorbim de Biserici, de confesiuni, devenite adesea niște adunături de gheșeftari ce tund oițele Domnului, de profitori ce exploatează capitalul fără de sfârșit "Sfântului Duh" cum ar exploata o cârciumă.

18. În anul 2000, la sfârșitul cărții sale ***Histoire du négationnisme en France*** (Gallimard), Valérie Igounet a publicat un lung text în cadrul căruia Jean-Claude Pressac, unul din cei mai înverșunați exterminacioniști, semnează un adevărat act de capitulare. Reluând ideea și cuvintele profesorului Michel de Bouard, Pressac declară și el că dosarul sistemului concentraționar german putea a minciună de la o poștă. Apoi se întrebă dacă actuala viziune oficială cu privire la istoria celui de al II-lea Război Mondial ar putea fi salvată. Răspunsul său este nu! ***"Istoria actuală a lagărelor germane de concentrare, aparent triumfătoare, este condamnată istoricește"***. ***Tot ceea ce s-a inventat și adăugat în jurul suferinței reale este sortit pubelei istoriei***, concluzionează Pressac (p. 651-652). Protejat al avocatului jidan Serge Klarsfeld și al rabinului american Michael Berenbaum, director științific al "Muzeului Holocaustului" din Washington, Pressac fusese sărbătorit în 1993-1994 ca un extraordinar cercetător exterminacionist care, cu cartea sa ***Crematoriile de la Auschwitz, mașinăria holocaustică (Les Crématoires d'Auschwitz, la machinerie du meurtre de masse***, Paris, CNRS, 1993), ar fi semnat actul de deces al revizionismului istoric. De fapt, în

cartea Valériei Igounet, Pressac semnează propria-i capitulare ! Doi ani mai târziu, Pressac moare în condiții suspecte, în timpul unei banale intervenții chirurgicale.

Comentariu: Marele public a fost ținut la curent cu publicitatea enormă făcută în jurul cărții lui Pressac din 1993, despre care se spunea la toate colțurile, pe toate ecranele și gazetele de perete pionierești că ar conține dovezile științifice absolute, definitive și irefutabile cu privire la existența "camerelor de gazare". Șapte ani mai târziu, Pressac își recunoaște eroarea. Despre această recunoaștere nu s-a suflat însă o vorbă în presă, nimeni nu a vorbit pe micul ecran, iar pionierii au înlemnit și îmbătrânit în poziție de "Salut voios de pionier".

19. În 2002, Robert-Jan van Pelt a publicat *The Case for Auschwitz. Evidence from the Irving Trial*, Indiana University Press, XVIII, 571p. Se știe că David Irving nu este revizionist decât pe jumătate, că nu cunoaște suficient argumentele revizioniste, că a pierdut procesul pentru calomnie, pe care a avut imprudența să-l deschidă contra universității americane Deborah Lipstadt. Teza justă că nu au existat camere de gazare la Auschwitz a fost susținută de el cu stângăcie. Un judecător curajos și un tribunal adevărat, într-o țară liberă, i-ar fi dat dreptate. Argumentul lui Irving se rezuma la o formulă în patru cuvinte, pe care o lansasem în 1994 : "**No holes, no Holocaust!**" : "Fără găuri, nu există Holocaust ! Raționamentul meu era următorul : 1. Auschwitz este în centrul problematicii holocaustice. 2. Crematoriile de la Auschwitz-Birkenau (Auschwitz II) sunt în centrul complexului Auschwitz. 3. Conform tezei exterminționiste, în mijlocul crematoriilor s-ar fi găsit una sau mai multe "camere de gazare". 4. Astăzi, unul singur din aceste crematorii, avariat și aproape în ruină, permite exminarea încăperii considerată a fi fost "cameră de gazare". Este locul presupus, al presupusei crime. 5. Exterminaționistii susțin că pentru uciderea prizonierilor înghesuiți în respectiva încăpere, un soldat SS se deplasa pe acoperișul de beton al camerei și vărsa granulele de *Zyclon B* prin patru orificii sau găuri existente în acoperiș. 6. Examinarea atentă a acoperișului ne arată că aceste orificii nu au existat și nu există încă. 7. De vreme ce orificiile în chestiune nu există, scenariul exterminționist nu are nici o valoare. Cu alte cuvinte, absența găurilor indică absența crimei.

Martor contra lui David Irving, Robert-Jan van Pelt s-a străduit să găsească ceva contra acestui argument. Nici el, nici colaboratorii lui nu au găsit nimic. Judecătorul Gray a fost obligat să recunoască "**the apparent absence of evidence of holes**" (Stenografia procesului, p. 490), să admită că "**contemporaneous documents yield little clear evidence of the existence of gas chambers designed to kill humans**" (p. 489). Pentru o mai abundentă informație, paginile 458-460, 466-467, 475-478 și 490-506 sunt cele mai indicate. În chiar textul sentinței, judecătorul Charles Gray recunoaște surpriza sa : "*I have to confess that, in common I suspect with most other people, I had supposed that the evidence of mass extermination of Jews in the gas chambers at Auschwitz was compelling. I have, however, set*

aside this preconception when assessing the evidence aduced bz the parties in these proceedings" (13.71). Eșecul iostoricilor exterminatiști este flagrant. David Irving ar fi trebuit să câștige procesul, grație, între altele constatării judecătoarei, care îi era vizibil ostil : documentele epocii conțin foarte puține elemente doveditoare clare cu privire la existența camerelor de gazare germane și a unei politici de exterminare a jidanilor. Recunoașterile de acest gen se succed una după alta, începând cu cea din 1951 a lui Léon Poliakov. Liturghia neagră-exterminatiștă continuă însă neschimbată, precum debaterile "teologice" privind sexul îngerilor din Constantinopolul în care deja pătrunseseră turcii la 1453...

20. In 2004, istoricul francez Florent Brayard a publicat cartea « **Soluția finală a problemei jidovești** », **Tehnica, timpul și categoriile decizionale** (Paris, Fayard, 640 p). Un an mai târziu, într-o recenzie a acestei cărți, se puteau citi următoarele trei fraze : *"Se știe că Hitler nu a redactat nici semnat un ordin de suprimare a jidanilor, că deciziile (ar fi fost mai multe) au fost luate în cel mai strict secret, în cadrul unor discuții cu Himmler, poate Heydrich și (sau) Göring. Se presupune că nu a fost vorba de un ordin explicit, Hitler și-a dat probabil acordul la cererile sau proiectele intrlocutorilor săi. Poate că nici nu a formulat măcar acest acord, făcându-se înțeles printr-o tăcere semnificativă, un simplu semn de aprobare".* (Yves Ternon, **Revue d'Histoire de la Shoah**, iulie-decembrie 2005, p. 537).

Comentariu : Aproape fiecare cuvânt din aceste fraze arată că autorul lor nu are argumente ci speculații gratuite. O bază mai "științifică" ar fi fost pentru el ghicitul în cafea sau în bobi... Fără cea mai mică indicație materială, Yves Ternon formulează idea că Hitler s-a făcut înțeles pe mutește, printr-un "semn de aprobare" ! El nu face decât să-și însușească teoria "nodului" (un semn din cap în formă de nod !, sic !) emisă de profesorul Christopher Browning în cadrul procesului Ernest Zündel (Toronto, 1988). Nici un universitar exterminatișt nu s-a pretat la o mai comică elucubrație decât acest Ternon. Oamenii de bună credință înțeleg că teza oficială-exterminatiștă nu poate ține piept numeroaselor, imbatabilelor argumente ale istoricilor revizionști. Teza exterminatiștă a devenit o sperietoare ce nu sperie pe nimeni, în care nu mai cred nici măcar autorii ei. Forța tezei exterminatiște stă în baionetele poliției gândirii. **Viitorul ne va spune dacă gulagul-caviar iudeo-occidental, al burților ghiftuite, va avea un sfârșit mai puțin dezolant decât gulagul-mizerie de tip iudeo-sovietic, al burților goale.**

Bilanțul victoriilor revizioniste

In fața zdrobitoarelor victorii revizioniste, istoricii exterminatiști, mercenari ai tezei oficiale a pretinsei exterminări fizice a jidanilor, au sfârșit prin a recunoaște că pe plan istoric și științific nu dispun de nici un argument întru susținerea acuzațiilor lor macabre. Ei au recunoscut că :

- 1) Nu pot prezenta nici un document întru susținerea realității crimelor cu care se gargarisesc de 60 de ani, ce rămân astfel "în aer", devin vapoare !
- 2) Nu pot prezenta nici măcar una din armele crimei, măcar un desen, o schiță a acestei arme, modul ei de funcționare
- 3) Că nu posedă nici o dovadă sau element de dovadă în sensul aserțiunilor lor.
- 4) Că nu pot prezenta nici măcar un singur martor credibil (a se vedea mai sus opinia lui Simone Weil).
- 5) Că toate aserțiunile lor constituie un dosar ce pute a minciună, care va sârși în pubelele istoriei.
- 6) Că sursele invocate s-au dovedit nu numai rare ci și îndoielnice !
- 7) Că preținsele "urme" sunt dezlănate, împrăștiate, imposibil de interpretat coerent.
- 8) Că s-au pretat la o serie de falsificări, travestiri, artificii și potemkiade.
- 9) Că în sprijinul tezei oficiale s-a invocat adesea "istoria idioată" (sic) a deciziei de exterminare a jidanilor ce ar fi fost luată la Berlin-Wansee, la 20 ianuarie 1942, că Raul Hilberg, cel mai important și mai cunoscut istoric exterminacionist este în trista postură de a recurge la "explicații" ridicole, prin presupusele inițiative pripite ale birocrăției germane, fără ordin, fără plan, fără instrucțiuni, fără control, pur și simplu printr-un incredibil consens spiritual și printr-o transmisiune telepatică a gândirii conensuale.

Istoricii exterminacioniști oficiali nu au putut răspunde la nici o constatare sau cerere a istoricilor revizionști, de exemplu : 1) « *Show me or draw me a Nazi gas chamber* ». 2) « *Bring me one proof, one single piece of evidence of your own choosing, on the grounds of which to assert that there was a genocide* ». 3) « *Bring me one testimony, one single testimony, the best one in your opinion* ». 4) « *No holes, no Holocaust* ». Prinși între corzi în stare de cnócaut (knok-out), istoricii exterminacioniști au creat și recurs la poliția gândirii, la jandarmi, tribunale, procurori și temniceri pentru a condamna și extermina (prin marginalizare și eliminare din societate, prin suspendarea din funcții, din salarii, din pensii, prin confiscarea averilor, prin atentate teroriste, etc) pe adversarii lor, istoricii, profesorii, editorii și librarii revizionști. Contra așteptărilor lor, s-a întâmplat însă că unii judecători au omagiat uneori lucrările istoricilor revizionști, și-au manifestat surpriza și stupoarea în fața rarității sau totalei lipse de dovezi în sprijinul istoriei oficial-exterminacioniste. Din această cauză, mai întâi în Franța, apoi în mai toate țările Europei a fost introdus prin lege delictul de opinie revizionistă. Așa a apărut poliția contemporană a gândirii, ce marchează probabil cea mai profundă criză cunoscută vreodată de democrație ! Ca orice instituție represivă și rușinoasă pentru omenire, Poliția gândirii suscită gesturi de eroism, crează martiri ai gândirii libere, fără să închidă gura istoricilor revizionști. Prin aceste legi liberticide, istoricii exterminacioniști și rușinoasa istorie mincinoasă oficială, apărată de baionetele plătite de neștiutorii contribuabili, de polițiști, juriști, tribunale, închisori și temniceri corupți a consfințit o a doua formă de Gulag. ***Gulagul-caviar. Gulagul-caviar de tip iudeo-american și occidental este moștenitorul, continuatorul, pe un plan "superior" (sic) al gulagului iudeo-stalinist de tip sovietic !***

Multe alte argumente ar putea fi formulate contra viziunii istorice oficiale. Este vorba de argumente ce arată că pe plan științific, istoric, edificiul viziunii istorice oficiale s-a prăbușit așa cum se prăbușise (economicește, cel puțin) comunismul încă de la desființarea proprietății private și generalizarea șerbiei față de statul și de ideologia iudeo-bolșevică. Edificiul de minciună și rușine al Gulagului-caviar și al Holocaustului a devenit obstacolul contemporan major în calea progresului, a propășirii și împlinirii omului. În fața muntelui de cărți mincinoase ale istoricilor mercenari oficiali s-a ridicat edificiul, încă insuficient cunoscut, al lucrărilor de istorie revizionistă. Aceste lucrări prezintă numeroase documente, fotografii, expertize, transcrieri ale proceselor, rapoarte tehnice și științifice, mărturii și studii statistice despre toate aspectele celui de al II-lea Război Mondial. Ele arată care a fost soarta reală a jidanilor europeni pe timpul războiului, demonstrând că versiunea jidovească cu privire la ultima conflagrație mondială este de ordinul mitului, al minciunii. ***De la mit, jidanii au ajuns la mitologie și de la aceasta la un surogat de religie, la idolatria holocaustică.*** Oficianții de azi ai idolatriei holocaustice seamănă cu preoții ce stropesc cu aghiasmă, afumă cu tămâie și recită formule în care nu mai crede aproape nimeni. Istoricii exterminacionisto-oficiali nu mai cred nici ei în « credo » -ul învingătorilor ce a supus Europa prin baioneta sovietică și bombardamentele teroriste americane. În ultimii ani se constată, printre istoricii minciunii holocaustice, tendința la o discreție din ce în ce mai completă cu privire la camerele de gazare.

În memoriile sale, falsul martor holocaustic și escroc mondial Elie Wiesel a scris încă în 1994 : "Camerele de gazare trebuiesc ferite de privirile indiscrete, de imaginația oamenilor" (***Tous les fleuves vont à la mer...***, Paris, Seuil, 1994, p. 97). După exemplul lui Wiesel, exterminacioniști precum Claude Lanzmann (autorul filmului ***Shoah***), Daniel Goldhagen (autorul cărții ***Hitler's Willing Executioners***), Simone Veil (fostă președintă a Parlamentului european, citată mai sus) sau François Léotard (fost ministru) au devenit în ultimii ani foarte rezervați și prudenți cu privire la "camerele de gazare". În urmă cu câteva luni, Jacques Attali (om de afaceri jidan, politician și istoric) a decretat : "***Imensa majoritate a jidanilor asasinați au fost uciși de armele individuale ale soldaților și jandarmilor germani, între 1940 și 1942, nu în uzinele morții, construite abia după aceea***" ("*Groupes de criminels ?*", ***L'Express***, 1 iunie 2006, p. 60). Această manieră de a jongla ba la pierderi, ba la câștiguri cu preținsele "camere de gazare" devine tot mai curentă. Se încearcă înlocuirea minciunii de la Auschwitz cu miniuna de la Baby Yar sau alte fantastice masacre în Ucraina ori Țările Baltice. Nu se spune însă nici un cuvânt cu privire la dovezile științifice ale unor astfel de afirmații, de exemplu rapoarte de exhumare și de autopsie, cum a fost cazul cu masacrele sovietice de la Katyn, Vinița și din alte părți. Cu privire la numărul morților de la Auschwitz nu se mai spune nimic despre cele nouă milioane (din cartea ***Nuit et Brouillard***), opt, șase sau patru milioane (ca la procesul Nuremberg sau pe monumentul de la Auschwitz-Birkenau, până în 1990). Cifra a săzut la un million și jumătate (monumentul Auschwitz-Birkenau, după 1995), 1 100 000 sau 700 000 (Jean-Claude Pressac), ba chiar 510 000 (Fritjof Meyer, ***Die Zahl der Opfer von Auschwitz***, Osteuropa, mai 2003, p. 631-641). Cifrele de pe urmă nu sunt întru nimic mai fondate decât cele care le-au precedat.

Concluzie generală

În acest început al celui de al XXI-lea secol, avem privilegiul de a asista la punerea în cauză a uneia dintre cele mai mari minciuni din istorie. Mitul "Holocaustului" poate continua hăt și bine să strălucească prin vitrine și ecrane mincinoase, consumându-se astfel precum șarpele ce-și mănncă singur coada. Mitul "Holocaustului" a servit la crearea în Palestina a coloniei războinice intitulată "statul Israel", dotat cu o armată jidovească. Mitul "Holocaustului" impune lumii jugul tiraniei jidovești și sioniste ce se exercită în toate domeniile vieții intelectuale, universitare, cultural-mediatică. El a otrăvit sufletul Germaniei, începe să-l otrăvească și pe al altor țări, inclusiv România. Mitul holocaustului a permis stoarcerea fruduloasă a unor imense sume de bani din Germania și alte țări, sume cifrate la zeci de miliarde de dolari, mărci și euro. României i s-a pregătit mai de mult "dosarul", pe care politicienii trădători, de după lovitura de stat sionisto-americană și sovietică din 1989, l-au acceptat deja. În virtutea jugului holocaustic suntem bombardați cu filme mincinoase, muzee și cărți ce întretin focul unei uri talmudice.

Mitul "Holocaustului" permite o adevărată cruciadă împotriva oricărui inamic real au imaginar, împotriva unei "axe a răului" variabilă după nevoi. El permite fabricarea la cerere a celor mai nerușinate minciuni "locale", "parțiale", după modelul Urișei Minciuni Holocaustice. Când este vorba de minciuni holocaustico-mediatică, după cum s-a văzut, nu există nici o diferență între "armele de nimicire în masă" ale lui Adolf Hitler și cele ale lui Saddam Hussein. Despre ultimele s-a văzut că nu au existat decât în imaginația patologică a exterminatiștilor americani. Despre primele, viitorul ne va spune același lucru! Mitul "Holocaustului" este o pârghie, un mecanism de multiplicare a minciunii și obrăzniciei. El permite acuzarea la comandă și la cerere a oricărui om sau stat de pe fața pământului. În virtutea lui se cere și se obține "recunoaștere", "pocăință", "despăgubiri" pentru preținse acțiuni contra "poporului ales al lui Yahvé", pentru o pretinsă complicitate la crime inexistente, pentru o pretinsă indiferență generală cu privirea la soarta jidanilor în anii celui de al II-lea Război Mondial.

Mitul "Holocaustului" a antrenat decăderea dreptului și a justiției la un nivel de barbarie nemaiăzut în Europa de peste două milenii. În numele lui s-au trucat procese, începând cu Procesul de la Nuremberg, au fost spânzurați (metodă talmudică preferată de ucidere fără sânge) zeci de mii de soldați și ofițeri, martiri și eroi ce au avut nefericirea să piardă războiul de apărare al țărilor lor. În numele lui a fost asasinat mareșalul Antonescu, s-a ponegriț războiul nostru just contra iudeo-bolșevismului, s-a introdus sclavia iudeo-bolșevică în toată Europa de Est! În numele minciunii holocaustice s-au pronunțat milioane de ani de temniță, au fost deportate popoare întregi (germanii din Banat și Transilvania, din Cehoslovacia, din Polonia, palestinienii din Palestina, tătarii din Crimeia, etc), au fost persecutați și marginalizați cei mai buni români dintre români, cei mai buni ruși dintre ruși și germani dintre

germani. S-a aplicat de fapt vechiul principiu talmudic : pe cel mai bun dintre creștini (goiym) ucide-l, principiu formulat de gândirea talmudică cu aproape două milenii înaintea ultimului Război mondial. În numele minciunii holocaustice sunt târâți în fața comisariatelor talmudice, botezate “tribunale ale poporului”, istoricii, cercetătorii și intelectualii revizionști ce contestă cu argumente minciunologia holocaustică. Contra unor iluștri profesori de optzeci și uneori chiar de nouăzeci de ani depun “mărturie” lichelele sionului, gheșeftari “supraviețuitori ai holocaustului nazist”, ce și-au făcut o bănoasă profesie din a născoci atrocități macabre despre anumite aspecte ale ultimului Război Mondial.

Capacitatea de variațiuni infinite pe teme macabre a “poporului ales” trebuie să ne dea de gândit. Lipsa lui de pudoare este vizibilă încă din paginile ***Vechiului Testament*** : unde s-a mai pomenit ca actele incestuale să figureze la loc de cinste într-o carte chipurile “sfântă” ? Aceste acte abominabile, această ură fără limite, aceste minciuni de proporții cosmice trebuie să înceteze. Niciodată în istorie “hybris”-ul vechilor grecii nu a rămas nepdepsit. Nici un popor nu s-a arătat mai răbdător decât arabii în fața “hybris”-ului jidovesc. Poporul arab este însă imun la minciunile vehiculate de presa, școala, universitatea și bisericile creștine, toate sub cismă jidovească. El și-a pierdut proverbiala lui răbdare. La prima ocazie va scutura jugul israelian. Înțelepții sionului știu că zilele lor în pământul palestinienilor sunt numărate, își pregătesc terenul în vederea palestinizării altor țări și popoare, inclusiv România. Tot mai numeroși sunt cei ce înțeleg că a sosit ceasul căutării unei veritabile păci în lume, bazată pe adevărul istoric și respectul datorat adversarului de ieri și poate de mâine, că nu se poate suține la infinit și în mod artificial statul Israel care nu se menține decât prin mistificarea și jefuirea unor popoare ca cel german și palestinian, mai ales. Tot mai ***numeroși sunt aceia care în Occident și chiar în Statele Unite încep să deschidă ochii, să înțeleagă riscurile pe care comunitatea internațională și le asumă prin supușenia și ipocrizia acceptării idolatriei holocaustice, arma nr 1 a jidănimii postbelice, alfa și omega Israelului zilelor noastre.***

Concluzie practică

Există mijloace practice în vederea unei acțiuni eficace contra idolatriei holocaustice, al cărei principal altar este Auschwitz.

După cum se știe, în centrul complexului idolatric, turistic și minciunos-muzeistic de la Auschwitz se găsește o “cameră de gazare” model, vizitată până astăzi de aproximativ 30 de milioane de persoane. Este vorba de o nemaivăzută impostură, de care sunt conștienți toți istoricii și mai ale direcțiunea Gheșeftului de Stat care este “Muzeul național Auschwitz”. Se întâmplă că UNESCO (Organizația Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură), la cererea Guvernului polonez, la 27 octombrie 1979 a înscris acest complex muzeistico-idolatro-rocambulesc printre monumentele culturale ale Patrimoniului mondial. Sugerez sesizarea imediată, repetată, perseverentă și din toate

țările a organizației UNESCO cu privire la șmecheria și minciuna Auschwitz-holocaust. Lucrul ar fi cât se poate de normal, nu numai din partea statelor lumii ci și din partea oricărui cetățean al universului, întrucât șmecheria și minciuna holocaustică constituie un extrem de grav atentat contra educației, științei și culturii. Este vorba de un atentat contra omului ca om ! De o manieră generlă am putea accepta punctul de vedere exprimat de fostul deputat european, jidanul german Jean-Gabriel Cohn Bendit : **“Să luptăm pentru distrugerea acestor camere de gazare prezentate turiștilor în lagăre unde se știe precis că nu a existat nicicând așa ceva”** (*Libération*, 5 martie 1979, p. 4).

Există și alte mijloace practice de luptă contra tiraniei mitului holocaustic. De exemplu, cu modestia cuvenită, difuzarea prin toate mijloacele a acestor pagini cu privire la victoriile revizioniste, respectiv înfrângerile exterminacioniste, ascunse cu grijă lumii întregi.

Prin minciunile lor la scară mondială, apostolii idolatriei holocaustice s-au metamorfozat într-un fel de inamici ai omenirii. De peste 60 de ani acești apostoli ai minciunii își permit să insulte, să pună sub acuzație lumea întreagă. Principala țintă a fost, bine înțeles, Germania, apoi țările și popoarele care au crezut că este de datoria lor să lupte alături de aceasta contra lui Stalin și a barbariei iudeo-comuniste, după cum, în tabăra cealaltă, anumite țări și popoare au crezut că este de datoria lor să lupte contra Germaniei și a aliaților ei. Este bine ca, la peste 60 de ani de la sfârșitul războiului, să manifestăm aceeași obiectivitate față de ambele tabere, să analizăm Războiul și cauzele lui precum o problemă oarecare de matematică, să nu ne insultăm unii pe alții și să nu dăm în judecată pe cei care au alte puncte de vedere. În delirul lor acuzator, organizațiile de milogi ai jidănimii ce trăiesc din jefuirea Germaniei și se pregătesc să ne jefuiască și pe noi (deja au “cumpărat” aproape întreaga economie zidită de noi în sfertul de veac al lui Ceaușescu), au ajuns să acuze chiar și țările și popoarele ce au combătut Germania de o pretinsă “indifrență” criminală cu privire la soarta jidanilor. În zurbagă lor deșănțată și inconștientă, organizațiile de milogi și pomanagii au atacat până și pe fostul președinte american Roosevelt, pe premierul britanic Churchill, pe generalul De Gaulle, pe Papa Pius al XII-lea, Comitetul internațional al Crucii Roșii și alte personalități, instituții și chiar state pentru “vina” de a nu fi denunțat existența “camerelor de gazare” ! Cine ar fi putut însă denunța ca verificate și adevărate niște zvonuri ce făceau parte din grotesca propagandă proprie tuturor războaielor, o propagandă ce nu a ezitat să pună pe foștii președinți Ceaușescu, Milosevici sau Saddam Hussein alături de Hitler. De ce nu alături de Hanibal, sau de Tutankamon ? Lectura cărții ***The Terrible Secret*** de Walter Laqueur (Londra, Weidenfeld & Nicholson, 1980, p. 262) ne arată peste treizeci de motive de scepticism justificat din partea inamicilor Germaniei cu privire la zvonurile incredibile lansate de anumite surse jidovești. Aliații au întreprins anchete minuțioase, în urma cărora s-a înțeles că zvonurile cu privire la “camerelor de gazare” nu sunt decât simple zvonuri. Sub acest plan cel puțin, Aliații, personalitățile, organizațiile și statele acuzate de “indifrență”, au dat

de fapt dovadă de clarviziune. De aceeași clarviziune au făcut dovadă, după război, personalități ca Churchill, De Gaulle, sau Eisenhower, care deși au scris mii de pagini de memorii, nu au menționat nici măcar odată faimoasele-inexistente "camere de gazare".

Războiul și propaganda de război au nevoie de minciună, de ură. Pacea și prietenia între popoare nu pot decât să câștige din grija pentru precizie și exactitudine în materie de cercetare istorică, o cercetare științifică ale cărei concluzii nu pot fi stabilite prin legi sau ordonanțe guvernamentale de urgență !

Două referințe exterminacioniste cu privire la pretinsa "cameră de gazare" Auschwitz I

1. Textul integral, din 1995, al lui Eric Conan

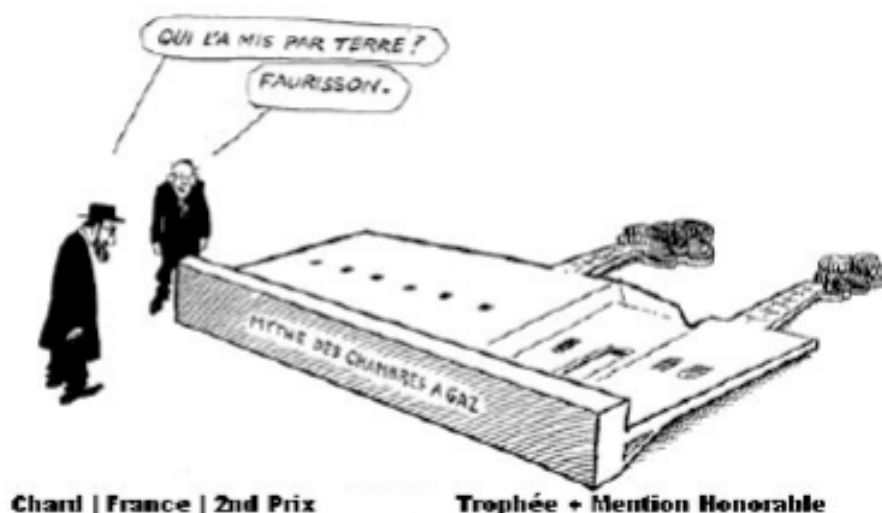
Un alt subiect delicat : ce este de făcut cu **falsurile moștenite** de la administrația comunistă ? În anii 50 și 60, mai multe construcții dispărute sau a căror destinație fusese schimbată au fost **reconstruite cu mari abateri de la planurile inițiale. Deși false, ele au fost prezentate drept autentice !** Unele dintre ele, prea noi, au fost interzise publicului. Nu mai vorbesc de **camerile de dezinfecție a hainelor, prezentate uneori drept camere de gazare omicide. Aceste aberații** au servit cauza revizionistilor, care pe această bază au formulat cea mai mare parte a afabulațiilor lor. Exemplul crematoriului 1, singurul de care dispunea Auschwitz I, este semnificativ. În morga acestuia a fost instalată prima cameră de gazare, care a funcționat câțiva timp, la începutul lui 1942 : izolarea zonei era o necesitate pentru gazări. Ea perturba însă activitatea lagărului. La sfârșitul lui aprilie 1942 s-a decis transferarea gazărilor mortale la Birkenau, unde ele au fost practicate, mai ales pe jidani, la scară industrială. Crematoriul 1 a fost transformat în adăpost antiaerian, cu sală de operații. În 1948, cu ocazia înființării muzeului, **crematoriul 1 a fost reconstruit în starea de origine presupusă. Totul este fals**: dimensiunile camerei de gazare, amplasarea ușilor, orificiile pentru vărsarea cristalelor de *Zyclon B*, cuptoarele reconstruite după amintirile câtorva supraviețuitori, înălțimea coșurilor. **La sfârșitul anilor 70 Robert Faurison a exploatat de minune aceste falsuri, mai ales că reponsabilii muzeului refuzau să le recunoască.** Un negaționist american a realizat un film video în camera de gazare (**prezentată drept autentică**): îl vedem interpelând vizitatorii cu "revelațiile" sale. Jean-Claude Pressac, unul dintre primii care au stabilit exact istoria acestei camere de gazare și modificările ei de după război, a propus restaurarea ei conform planurilor germane din 1942, găsite în arhivele sovietice. Alții precum Théo Klein preferă să o lase în starea actuală, explicând însă publicului **travestirea** : "Istoria este ceea ce este, este suficient să o spunem, chiar și atunci când nu este lucru ușor. Să nu adăugăm artificii peste artificii".

Krystyna Oleksy, al cărui birou directorial ocupă vechiul spital SS, ce dă direct spre crematoriu, nu se decide : **"Pentru moment lășăm totul așa cum este, fără să precizăm nimic vizitatorilor. Ar fi prea complicat. Vom vedea mai târziu"**. (Eric Conan, **"Auschwitz : la Mémoire du mal"**, *L'Express*, 19-25 ianuarie 1995, p. 68, în întregime, p. 54-69).

Comentariu: In articolul său substanțial, Eric Conan a vrut să arate distanța ca de la cer la pământ dintre "memorie" și "istorie". A făcut-o fără să pună în discuție dogma "Holocaustului". A reușit chiar să-și reafirme credința sa în existența armei de distrugere în masă numită "cameră de gazare", considerând ca exacte și pe deplin demonstrate aserțiuni lipsite de orice bază științifică. A avut însă curajul să denunțe gravele minciuni, printre care minciuna "camerei de gazare" **emblematică** prezentată încă vizitatorilor drept autentică ! A admis justetea celor susținute de mine cu privire la aceste chestiuni, încă de la sfârșitul anilor 70. In anul 2005 l-am întrebat dacă articolul său a suscitat anumite proteste și cereri de rectificare, mai ales din partea autorităților Muzeului național Auschwitz, în special din partea directoarei Krystyna Oleksy. Răspunsul său : "nici o reacție".

2. Iați ce spune Simone Veil despre "camera de gazare" Auschwitz I

Motivarea lui (a lui Robert Faurison) este reală. Faurison nu a încetat să se servească de cauțiunea științifică, garanție de respectabilitate. Citește scriitori ca Maurice Bardeche, descoperă pe Paul Rasinier, analizează pe Rimbaud, Lautreamont, Apollinaire. Om strălucitor și cultivat, el este însă, nu mai puțin, un provocator. In anii 70, Robert Faurison lucrează din greu și pune la punct metoda sa istorico-literară. Vizitează arhivele de la Auschwitz. Acolo a prins rădăcini negațiunea din el. Ea se sprijină pe un fapt real : camera de gazare a lagărului Auschwitz I este o « reconstrucție », pentru că ea a servit ca depozit de medicamente pentru trupele SS și ca adăpost anti-aerian după inaugurarea camerei de gazare de la Auschwitz-Birkenau. Ceea ce a putut el să vadă (și ceea ce se vede încă) este **o cameră de gazare presupusă**, lucru evident și incontestabil. Cu toate acestea Robert Faurisson vorbește de o șmecherie, ai cărei autori ar fi jidanii. (***Le Négationnisme, 1948-2000***. Interviuuri difuzate de radio *France-Culture*, sub direcția lui Jean-Marc Turine. Livret de Jean-Marc Turine și Valérie Igounet, prefațat de Simone Veil, Vincennes, Frémieux et associés, 2001, 48 pagini, p. 27-28).

1er novembre 2006 : ce dessin de « Chard » (Françoise Pichard, de Paris) reçoit le second prix du concours international des caricatures de l'« Holocauste » organisé par l'Iran.

Le professeur Bruno Gollnisch avait simplement déclaré que, sur le sujet des chambres à gaz, les historiens devaient pouvoir se prononcer librement. Il a d'abord été suspendu d'enseignement pour cinq ans par l'Université Lyon-III. Puis, les 7 et 8 novembre 2006, il a dû comparaître devant le tribunal de Lyon, constitué du juge Fernand Schir et de ses deux assesseurs. Pressions et chantage l'ont conduit à s'effondrer et à reconnaître devant ses juges l'existence du génocide des juifs et des chambres à gaz nazies. Le jugement sera rendu le 18 janvier 2007. Il faut savoir qu'en France, la loi interdit la contestation de l'existence des

AAARGH
SITE CRÉÉ EN 1996 PAR UNE ÉQUIPE INTERNATIONALE

<http://vho.org/aaargh>
<http://aaargh.com.mx>
<http://litek.ws/aaargh>

Un tribunal a demandé à certains fournisseurs d'accès de "filtrer" l'accès à nos sites. Les lecteurs français, et eux seuls, devront donc aller chercher des anonymiseurs:

http://www.freeproxy.ru/en/free_proxy/cgi-proxy.htm

Ou chercher sur Google (anonymiseur, anonymizer, proxies, etc.)

FRANÇAIS ! FRANÇAISES ! SI VOUS VOULEZ SAVOIR CE QU'ON VOUS CACHE, IL FAUT RECOURIR AUX ANONYMISEURS. FACILES ET GRATUITS. EXEMPLES:

TAPEZ

[HTTP://ANON.FREE.ANONYMIZER.COM/HTTP://WWW.AAARGH.COM.MX](http://ANON.FREE.ANONYMIZER.COM/HTTP://WWW.AAARGH.COM.MX)

/

OU: [HTTP://AAARGH.COM.MX.NYUD.NET:8090](http://AAARGH.COM.MX.NYUD.NET:8090)

EN UN CLIC VOUS ÊTES SUR L'AAARGH, *BINOCHÉ OR NOT BINOCHÉ !* FAITES-EN UNE LISTE ET COLLEZ-LA SUR VOTRE BUREAU.

Nous travaillons en français, en anglais, en allemand, en espagnol, en italien, en roumain, en russe, en tchèque, en danois, en indonésien, en portugais, en hébreu, en suédois, en néerlandais et flamand, en arabe, en hongrois, en serbe et en croate... en attendant les autres. Un peu d'instruction ne fait pas de mal...

LES PÉRIODIQUES DE L'AAARGH

<http://revurevi.net>

Conseils de révision

Gazette du Golfe et des banlieues

The Revisionist Clarion

Il resto del ciclo

El Paso del Ebro

Das kausale Nexusblatt

O revisionismo em lingua português

Arménichantage

NOUVEAUTÉS DE L'AAARGH

<http://aaargh.com.mx/fran/nouv.html>

<http://vho.org/aaargh/fran/nouv.html>

LIVRES (350) DES ÉDITIONS DE L'AAARGH

<http://vho.org/aaargh/fran/livres/livres.html>

<http://aaargh.com.mx/fran/livres/livres.html>

DOCUMENTS, COMPILATIONS, AAARGH REPRINTS

<http://aaargh.com.mx/fran/livres/reprints.html>

<http://vho.org/aaargh/fran/livres/reprints.html>

ABONNEMENTS GRATUITS (E-MAIL)

revclar@yahoo.com.au

elrevisionista@yahoo.com.ar

MAIL: aaarghinternational@hotmail.com

POUR ÊTRE TENUS AU COURANT DES PÉRÉGRINATIONS DE L'AAARGH ET RECEVOIR LA *LETTRE DES AAARGHONAUTES* (EN FRANÇAIS, IRRÉGULIÈRE):

elrevisionista@yahoo.com.ar

L'AAARGH, POUR NE PAS MOURIR IDIOTS.

FAITES DES COPIES DU SITE. REJOIGNEZ L'AAARGH. DIFFUSEZ L'AAARGH. TRAVAILLEZ POUR L'AAARGH. TRAVAILLONS TOUS À NOTRE LIBERTÉ COMMUNE.

CERTAINS VEULENT ABROGER LA LOI GAYSSOT. NOUS, NOUS L'IGNORONS. NOUS PIÉTINONS GAIMENT LA CENSURE.